

[திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி] [26th February 1969]

வேளியிடப்பட்ட S.R.O. No. A. 769/68-ஆம் எண் அறிவிப்பின் தோற்றுவாயில் கீழ்க்கண்ட திருத்தங்களைத் தமிழ்நாட்டு ஆளுநர் இதனால் செய்கிறார். 1923-ஆம் ஆண்டு பருத்தி போக்கு வரத்துச் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 111/1923) 7-வது பிரிவில் வழங்கியுள்ள அதிகாரங்களைக் கொண்டு இத்திருத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன. மேற்படி சட்டத்தின் 8-வது பிரிவில் சொல்லியுள்ள வாறு இவற்றிற்கு சட்டமன்றத்தின் தீர்மானம் மூலம் ஏற்பளிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருத்தம்

மேற்கூறிய அறிவிப்பின் தோற்றுவாயில், கீழ்க்கண்ட பாராவைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; அதாவது —

“ 2. இதனால் செய்யப்படும் திருத்தங்கள் 1969-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் 1-ஆம் நாளன்று செயலுக்கு வரும்.”

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ That the following draft of a Notification to be issued by the State Government under section 7 of the Cotton Transport Act, 1923 (Central Act III of 1923) amending the Notification issued under the said section, be approved as required by section 8 of the said Act.

Draft Notification.

In exercise of the powers conferred by section 7 of the Cotton Transport Act, 1923 (Central Act III of 1923), the Governor of Madras hereby makes the following amendments to the preamble to the Notification S.R.O. No. A-769 of 1968, dated the 8th October 1968, published at pages 899-902 of the Rules supplement to Part I of the *Fort St. George Gazette*, dated the 25th December 1968, the same having been approved by resolutions of the Legislature as required by section 8 of the said Act.

Amendment.

In the preamble to the said notification, the following paragraph shall be added, namely—

‘ 2. The amendments hereby made shall come into force on the 1st February 1969.’ ”

The resolution was put and carried.

IV.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS

* திரு. சா. கணேசன் : தலைவர் அவர்களே, நல்லுரை ஆற்றி, நமது சட்ட அமைகளை இயக்கிவைத்த, மேன்மைமிகு ஆளுநர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து அதன்

26th February 1969] [திரு. சா. கணேசன்]

மீது என்னுடைய கருத்துக்களை தங்கள் அனுமதியுடன் புலப் படுத்த முன்வருகிறேன். அதற்கு முன்பு ஒன்றை தங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர நான் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். சட்ட அவைகளுக்கு இடையே நிலவுகிற உறவுமுறை களைப் பற்றிய மரபு புனிதமான ஒன்று. அவைகள் காக்கப்படுவதில் இரு சபைகளிலும் உள்ளவர்கள் பெரும் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று சொன்னால் அனைவரும் அதை ஏற்பார்கள். இந்த அவையிலே பேசிய கருத்துக்கு சட்ட மன்றத்திலே பேசுகிற கனம் உறுப்பினர் ஒருவர் விமரிசனமோ அல்லது மறுப்போ தோ வுக்கிற நிலை ஏற்படுமானால் அது நலம் பயக்காத ஒன்றாக இருக்கும் என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. ஆகவே சம்பந்தத்திலே அப்படிப் பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதற்கு மேலே அந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி சொன்னால் நான் எந்தக் குறைபாட்டைத் தோவிக்க முன் வருகிறேனோ அந்தக் குறையை நானே செய்தவனாகிவிடுவேன். ஆதலினால் இத்தகைய ஒரு நிலைமை ஏற்படாது இருக்க மாண்புமிகு தாங்களும் அந்த மன்றத்தின் மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களும் கலந்து நெறி வகை களை வழிப்படுத்தி ஒவ்வொரு அவையின் உறுப்பினர்களும் அவை களைக் கடைப்பிடித்து நடக்கும்படி வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே என்னுடைய கருத்தைப் புலப் படுத்தக் கொண்டு இனி மேலே என்னுடைய கடமையை ஆற்ற முன்வருகிறேன்.

ஆளுநர் உரையில் கீழ்வெண்மணி சம்பவத்தைத் தொட்டு விட்டிருக்கிறார்கள். அதனுடைய கொடுமை பெரிது. நாங் கொணத் துயரத்தைத் தரவல்லது. மனித இதயம் படைத்த யாரும், எந்தக் கொள்கையை உடையவர்களாக இருந்தாலும் அந்தச் செயலை ஏற்க முடியாது. அந்த அளவுக்கு கொடுமை நிறைந்த ஒன்றாகும். அங்கே இத்தகைய நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? எதற்காக ஏற்பட்டது? இந்த நிலை ஏற்படுவதற்கு காரணஸ்தா களாக விளங்கியவர்கள் யார்? அவர்களுடைய நோக்கமோ அல்லது உள் நோக்கமோ என்ன என்பதையெல்லாம் இந்த அரசு நன்றாகக் கணித்துச் சீர்தூக்கிச் செயல்பட வேண்டும் என்றும் நான் விண்ணப்பம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே காலத்தில் எங்கே என்ன நடந்தாலும் அத்தனைக்கும் அரசு தான் பொறுப்பு அல்லது காரணம் என்று கூறுவது முறையற்ற ஒன்று என்பதை நான் முற்றிலும் உணர்ந்தவன். அரசு வேண்டிய அளவுக்கு பாதுகாப்பைக் கொடுக்க வேண்டும். அதே காலத்தில் பாதுகாப்பை மீறி எத்தனையோ வன்செயல்கள், தீக் செயல்கள் நிகழலாம். நிகழ்ந்த பிறகு மிக விரைவாக, துரிதமாக அந்தச் செயல்களுக்கான பரிகாரங்களைச் செய்வதுதான் அரசின் கடமையே அன்றி நிகழ்ந்தவற்றிற்கு எல்லாம் அரசுதான் காரணம் என்று ஆட்சிபீடத்தில் இருப்பவர்கள் மீது அல்லது ஆளும் கணத்தவர்கள் மீது குற்றம்சாட்டுவது என்பது பொருந் தாத ஒன்று என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

[திரு. சா. கணேசன்] 26th February 1969

எந்தக் கட்சி ஆட்சியிலே இருந்தாலும் சரி இது மாதிரியான தீய செயல்கள் மக்கள் உள்ளத்திலே அரும்புகிறபோது விளைவு ஏற்படாமல் யாரும் அதைத் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் அரும்பாமல் காக்க வேண்டிய கடமை, அதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டிய கடமை அரசுக்கு உண்டு தான். அப்படியும் தீய சக்திகள் அத்துமீறிய செயல்களில் ஆங்காங்கே ஈடுபடுவதைக் காண்கிறோம். ஆகவே அரசுதான் எல்லாவற்றிற்கும் பொறுப்பு என்று கூறுவது அல்லது பழி சுமத்துவது என்பது கூடாத ஒன்று என்று கூறி விட்டு மேலே செல்கிறேன்.

பல ஆண்டுகளாக நாம் அரசியல் துறையிலே பழகி வருகிறவர்கள். ஆற்றிலே ஆடு அடித்துச் செல்லப்பட்டாலும் கூட அதற்கு நீதி விசாரணை வேண்டும் என்று ஆர்பாட்டம் செய்பவர்கள், அரசியல் வாதிகளான நாம். ஆறு ஒரு ஆட்டை அடித்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டாலும், அதுபற்றி ஏன் நீதி விசாரணை வைக்கவில்லை என்று வற்புறுத்தும் வன்கண்மையர் நாம். கீழ் வெண்மணியில் நடந்த நிகழ்ச்சியானது கடுமையானது மட்டுமல்ல, கொடுமையானதும் கூட. இந்த நிலையில் இட-துசாரி கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்த தலைவர் ஒருவர் இதற்கு நீதி விசாரணை வேண்டும் என்று கேட்காதது மட்டுமல்ல “இதற்கு நீதி விசாரணை வேண்டாம்” என்றும் பகிரங்கமாகப் பேசினார், எழுதினார் என்றால் அதனுடைய கருத்து என்ன, அதற்குப் பொருள் என்ன என்பதை நாம் மனத்திலே பதித்து அந்தக் கருத்தின் அடிப்படையைப் புரிந்து கொண்டு செயல்பட வேண்டும். அதன் அடிப்படையிலே விஷயங்களை அணுக வேண்டும். அணுகி உண்மையைக் கண்டுபிடித்து தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் ஆட்சியிலே இருப்பவர்களுக்கு புலப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இனி விஷயத்தின் உள்ளே செல்வோம். பல வீடுகள் எரிந்தன அல்லது எரிக்கப்பட்டன. அங்கேயெல்லாம் எந்தப் பண்டமும் இல்லை. எரிந்த அல்லது எரிக்கப்பட்ட வீடுகளிலே எந்தப் பண்டமும் இல்லை என்ற செய்தி நமக்குத் துலாம்பரமாகக் கிடைக்கிறது. பிறகு ஒரு வீடு எரிக்கப்பட்டது அல்லது எரிந்தது. அதற்குள்ளே பல உயிர்கள், கிழங்குகளாகவும், மகளி ராகவும், குழந்தைகளாகவும் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர் அல்லது அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். அந்த வீட்டின் வாயில், வெளியே பூட்டப் பட்டு இருந்தது. இவைகள் எல்லாம் பத்திரிகைகளில் வெளி வந்த செய்திகள். இதுவரையிலும் எந்தத் துறையாலும் உறுக் கப்படாத செய்திகள். அப்படியானால் வெளியே பூட்டப்பட்டு உள்ளே அடைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் எந்த நோக்கத்திற்காக அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்? அந்த வீட்டிலே பானிய தீ இயல் பாகவே மற்ற வீடுகளில் இருந்து வந்த கங்கு பட்டு ஏற்பட்டதா அல்லது வேறு யாரேனும் வேண்டும் என்றே எரியூட்டினார்களா? இதையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். இப்படித் தான் நடந்தது

26th February 1969] [திரு. சா. கணேசன்]

என்று நான் இங்கே சொல்ல முன் வரவில்லை. அப்படி சொல்லவும் முடியாது. இதையெல்லாம் நம் அரசு கவனிக்க வேண்டும். அதே காலத்தில் அங்கே நின்று நிலவுகிற நிலமையை நான் சென்று கண்டுபிடிந்தவன். பயங்கரமான நிலைமை அங்கே இருக்கிறது. ஹரிஜனங்கள் ஒரு பகுதியாகவும் ஹரிஜனங்கள் அல்லாதவர்களெல்லாம் இந்துவானாலும் சரி, இஸ்லாமியர்களானாலும் சரி கிறிஸ்துவர்களானாலும் சரி, அவர்கள் நிலச்சுவானாக அல்லது உழவர்களாக அல்லது உத்தியோகஸ்தர்களாக அல்லது வேறு பிற தொழில்துறையில் ஈடுபட்டவர்களாக இருந்தாலும் சரி, வெர்கள் எல்லோரும் ஒரு சார்பு, என்ற நிலை துரதிருஷ்டவசமாக அங்கே ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை நாம் மனத்திலே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய சூழ்நிலை மேன்மேலும் தொடர்ந்து வளர்ந்து கீமை பயப்பதற்கு முன்னே சுமுகமான நிலையை அங்கே நிலையாக அமைக்க வேண்டும். இந்தத் தகராறுக்கு அடிப்படைக் காரணம் அறுவைக் கூலிதான் அல்லது வேறு ஏதாவது உண்டா என்றும் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

அதே நேரத்தில் வேறு காரணம் என்று சொன்னால், அதிக அறுவடை கூலி போன்றவைகள் மட்டுமின்றி அரசியல் விஷயம் தலைகாட்டி இருக்கிறதா என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். இவற்றைக் கருத்தில்கொண்டு ஆராய்ந்தால்தான் உண்மை புலப்படும். அறுவடைத் தகராறு என்று மட்டும் நான் கருதவில்லை. அறுவடைத் தகராறு என்று சொன்னால் கதிர் அறுப்பதற்கும் அடிப்பதற்கும் வருகிறவர்கள் நிரந்தர வேலை ஆட்கள் அல்ல. 'அற்றைக்கூலி' என்று சொல்லக்கூடியவர்கள். அந்தப் பணி முடிகிற வரையில் கிடைக்கக் கூலியை வாங்கிக்கொண்டு செல்பவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் கூலி கூட வேண்டுமென்றால், எப்படிக் கொடுக்க முடியும்? நாம் எப்பொழுதுமே கூலி குறைவாகக் கேட்பவர்களிடம்தான் வேலை கொடுக்கிறோம். உதாரணமாக, ரயில்வே நிலையத்தில், ஒரு போர்டர் பெட்டியைத் தூக்குவதற்கு 8 அணு கேட்டு மற்றொருவன் 4 அணு கேட்டால், குறைவாகக் கேட்பவனிடத்தில்தான் பெட்டியை தூக்கச் சொல்வோம். இது கூலி அடிப்படையில் ஏற்படும் தகராறு அல்ல; தகராறு என்றால், அவர்கள் அறுக்க மறுக்கலாம். ஆனால் அந்த நிலத்திற்கு உடையவர்கள், அல்லது அவர்கள் சுற்றத்தார்கள்கூட அந்த நிலத்தில் சென்று அறுக்கப்படாது என்று ஏன் தடை செய்யப்பட்டது? அது மட்டுமல்ல; பக்கத்துப் பகுதிகளிலிருந்து குறிப்பாக, இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்துதான் தஞ்சைக்கு பெரும்பாலும் கதிர் அறுப்பதற்கு ஏராளமான ஆட்கள் வருவதுண்டு. அது இரு சாராருக்கும் நன்மை பயப்பதால் இரு சாராரும் மகிழ்ந்தார்கள். அதே நேரத்தில், அந்த மாவட்டம் முழுவதிலும் சுமைக்காகக் கொமித்து இருக்கும் நிலத்தில், அந்த பிராந்தியத்தில் இருப்பவர்களால் மட்டும் அறுவடை செய்ய முடியாது. மேலும் அறுவடையை விரைவாக முடிக்க வேண்டும். அதிலும் சில பயிர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அறுத்து முடிக்காவிட்டால் மமை வந்து விட்டால் உதிர்ந்து விடும். ஆகவே பக்கத்திலிருந்து தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு வந்து அவர்களுக்கு

[திரு. சா. கணேசன்] [26th February 1969]

கொடுக்கிற கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்புவார்கள். இப்போது அவர்களும் உள்ளே நுழையக்கூடாது என்று தடுக்கப் பட்டு இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இதனாலே தனிப்பட்டவர்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஒரு பக்கம் இருக்க, மறுபக்கத்திலே பெருமளவுக்கு நம்முடைய உணவு நிலைமையும் பாதிக்கப்படுகிறது. பல்வேறு நிலையில் இருப்பவர்கள் அதுவும் பெரும்பாலான மக்கள் கஞ்சையை நம்பி வாழும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலை நீடித்தால் உணவு நிலைமை எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்படும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஒளி மேலே செல்வோம். 5½ படி ஒரு நாளைக்கு ஒரு ஆளுக்கு மறைக்கூலி என்று பலர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அது இல்லை. 5½ படி என்பது ஒரு ஆள் எவ்வளவு நெல்லை உண்கது அடித்தாக் கொடுக்கிறானோ அதை அளந்து ஒரு கலக்கிற்கு 5½ படி என்று கொடுக்கப்படுகிறது. இதை மனத்தில் கொண்டால் இந்த ஊதியம் கூட எவ்வளவிற்கு நியாயம் என்பது நன்கு புலப்படும். எவ்வளவு நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று புரிந்து கொள்ள முடியும். சாதாரணமாக மாதச்சம்பளமாகக் கணித்தால் ஒரு ஆளுக்கு சுமார் ரூ. 250 கிடைக்கும் நிலை. கிட்டத்தட்ட கேஸ்ட் ஆபீசர் ரேங்கு என்று சொல்லலாம். அந்த மாதிரி கொடுப்பதில் ஆட்சேபணை இல்லை. ஒரு கலம் என்பது 48 படி, அதிலே 5½ படி கொடுத்து விட்டால் மிஞ்சி இருப்பதுதான் அந்த நிலத்திற்கு உடைய வணக்கச் சேரும். அதற்கு முன்னாலே உழுது தீர் பாய்ச்சி, உரம் போட்டு, களை பிடுங்கி, நாற்று நட்டு இவற்றிற்கெல்லாம் கொடுக்கப் பட்ட செலவைத் தள்ளிவிட்டு மிச்சம் பார்த்தால் ஒன்றும் இருக்காது. மேலும் அந்தந்த ஊரில் இருக்கும் வழக்கப்படி கோவில் மான்யம், கொத்து, தச்சு, கணக்கு, வெட்டியான் என்றெல்லாம் பலருக்கும் அளக்க வேண்டும். அரசாங்கத்திற்கு வேறு வரிகட்ட வேண்டும். எல்லாம் இந்த 42½ படியிலே தான் அளக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் கொடுத்தால் நிலைமை என்ன ஆகும்? இதற்கு பமங்கால பழமொழி இருக்கிறது. “உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தால் உமக்குத்தான் மிச்சம்”, அருமையான பழமொழி. உழுக்கு என்றால் உமக்கு நெல் என்பதல்ல பொருள், நெல்லெல்லாம் பல வாராக அளக்கப்பட்டு மூற்றும் தீர்ந்தபின் அளந்த அந்த உழுக்கு உன்றதான் மிஞ்சும் என்பதுவே பழமொழியின் கருத்து.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : உழுபவன் என்பது நிலக் கிழாரைக் குறிக்குமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

திரு. சா. கணேசன் : நிலத்திற்கு உரியவன் என்பதாலே அவன் தானே உழுபவன் ஆகிறான். கிழார் என்பதற்கு உரிமை உடையவன் என்பது மட்டும் பொருள் அல்ல. காத்துப் புரக்கும் கடமை உள்ளவனும் தான் அதை ஆண்டு அனுபவிப்பவன். பயன்படுத்துபவன். அதனாலே கிழான் என்று பெயர் கொள்கிறான். அவன் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்து, வாயைக்கட்டி வயிற்றைக் கட்டி,

26th February 1969] [திரு. சா. கணேசன்]

வரியையும் கட்டி விட்டு 1 ஏக்கராவை 10 ஏக்கரா ஆக்கி இருக்கலாம். அது அவன் தவறு? இந்த நாட்டில் ரூ. 100-க்கு மேல் யாரும் வைத்து இருக்கக் கூடாது என்று சட்டம் போட முடியும். அது நியாயமாக இருந்தால் இதுவும் நியாயமாக இருக்கலாம். இவற்றையெல்லாம் மனத்தில் கொண்டு செயல்பட வேண்டும். எனக்கு அந்தத் துறையில் இருப்பவர்கள் வேண்டிய வர்கள் என்பதல்ல. முறைதவறான நிலைகள் ஏற்பட்டு தனிப்பட்டவர்களுக்கு ஏற்படுகிற லாப நஷ்டங்களை விட நம்முடைய அறம், ஒழுங்கு, பண்பாடு இவை கெட்டுப்போகக்கூடாது என்பது தான் என் கவலை எல்லாம். அதற்கு அடுத்தபடி தான் என்னைப் பொறுத்தவரையில் சோறு. அறவொழுக்கமே முதலில் எனக்கு பெரிது. ஒழுங்கு, பண்பாடு, நாகரிகம் இவை செழித்து இருந்தால் தான் நமக்கு வாழ்வு. இல்லையென்றால் நாம் என் வாழவேண்டும். அந்த அளவில் நம்முடைய பண்பாடு நாகரிகம் வளர எதுவும் தடையாக அமைந்து விடக் கூடாது.

தமிழகத்திலே இன்றைய மாணவர்கள் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமான நிலையில் இருக்கிறது. அப்படிச் சொல்வதால் மாணவர்கள் மீது குறை சொல்வதாக எண்ணிவிடப் படாது. இந்தத் துறையில் விடிந்தால், எழுந்தால் வேலை மறுப்பு, கல்வி மறுப்பு, ஸ்டிரைக் என்பது வேறு. இங்கே கல்வி மறுப்பு, பயில் மறுப்பு, எல்லோருக்கும் அறிவு வளர வேண்டும் என்று விதிகள் தோறும் பள்ளிகள், ஊர்கள் தோறும் உயர்பள்ளிகள், மாவட்டம் தோறும் கல்லூரி என்று அமைத்து ஏராளமாகச் செலவிடுகிறோம். எல்லோரும் அறிவு மிகுந்து ஜனநாயகம் வளர்வதற்காகப் பாடுபடுகிற இந்த நேரத்தில் இந்த கல்வியை கெடுக்க சிலர் முற்படுகிறார்கள். துன்பப்படி ஸ்டிரைக். இந்த நிலை நீடிக்குமானால் நம்முடைய மாநிலம் என்ன ஆகும்? வரும்கால சந்ததிகள் நிலை என்ன ஆகும்? மாணுக்கர்களை மாணுக்கர்களாக வைத்து இருக்க வேண்டும்.

மாணுக்கர் என்ற அருமையான தமிழ்ச்சொல் மாண் என்ற பகுதியடியாகப் பிறந்ததாகும். மாண்பை ஆக்குகிறவர்கள். அறிவாலும் உள்ளத்தாலும் உடலாலும் மாண்பினை ஆக்கக்கூடிய நிலையில் அவர்களை நாம் பயிற்றுவிக்க வேண்டும். அத்தகையவர்கள் எந்தச் சங்கடங்களிலும் எந்தச் சிக்கல்களிலும் மாட்டிக் கொள்ளாமல் காக்கப்பட வேண்டும். அதை விட இன்னும்சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அவர்களை மாட்டி வைக்காமல் அரசியல் வாதிகளான நாம் இருந்தால் போதும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மாணவர்களை பல்வேறு துறைகளில் நம்முடைய பலனுக்கும் நலனுக்கும் இயக்குவதால் நாடு வளம் பெறுவது தடைப்படுகிறது என்பதை மனத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதைவிட எண்ணிக்கையை பெருக்கிக் கொண்டே போவதால் என்றைக்கும் நமக்கு நன்மை கிடைத்ததில்லை என்று ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வந்த வரலாறு நெறி நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது. நெற்று மறைந்த பெருமக்கள் எல்லாம் நமக்கு அதை உணர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

[திரு. சா. கணேசன்] [26th February 1969]

கிறார்கள். தரம் பெரிது, எண் பெரிதல்ல. குவாலிட்டி வேண்டுமே தவிர குவாண்டிட்டி நமக்குத் தேவையில்லை. அந்த நிலையில் ஏராளமானவர்கள் கல்வி பெற வேண்டும், எல்லோரும் பட்டப் பயிற்சி பெறவேண்டும் என்று வந்துவிட்டால் நாட்டிலே நலன் விளையாது கிமை தான் பரவும். தேவை பெருகும், வளம் குறையும் அத்தனை பேரும் பட்டப் படிப்புக்குப் போய்விட்டால் போனவர்கள் எல்லாம் எந்தெந்தத் தொழிலைச் செய்ய வேண்டுமோ—உதற்கு வேறு வியாக்கியானம் செய்ய வேண்டாம்—அவரவர் தகுதிக்குக் கக்க அந்தந்தத் தொழிலை செய்வது என்று ஏற்பட்டு விட்டால் கிமை வராது. ஏதோ ஒரு கிராஜுவேட் ஆகிவிட்டால் அடுத்த நிமிஷமே கவர்ன்மெண்டுக்கு அல்லது வேறு காரியாலயத் திற்கு அப்ளிகேஷன் போடுவது என்று ஏற்பட்டுவிட்டால் எப்படி அத்தனை பேருக்கும் உத்தியோகம் கொடுத்த முடியும்? எல்லோரும் கிராஜுவேட் ஆகட்டும். ஆனால் ஆனவர்கள் எல்லாம் நான் விவசாயியாக இருப்பேன், நான் கொல்லப்பட்டரை வைப்பேன், நான் கோழிப் பண்ணை வைப்பேன் என்று வந்தால் வளம் பெருகும். அது நடக்காததால் தான் இன்றைக்கு நாட்டிலே சங்கடம் பெருகிற்று என்பதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

பல துறைகளிலும் இப்போது நமக்கு மிகவும் வேண்டிய துறை வாகாற்றத் துறையாகும். இன்னும் 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, போகிற போக்கைப் பார்த்தால், ஒன்றுமே புலப்படாது போல் இருக்கிறது. பல ஊர்களில் உள்ள சுவர்களிலே பதிந்திருக்கும் கஸ்தாவேஷுகளை, ரெக்கார்ட்டு டாக்குமெண்ட்ஸ் ஆகப் பதிவு செய்யப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் அழிந்து கொண்டே வருகின்றன. அவற்றைப் பற்றி கல்வி தற்பிப்பதற்கு இன்றையதினம் சென்னை யனிவர்சிட்யில் மட்டும் தான் டிப்பார்ட்மெண்ட் ஆப் ஆர்க்கயாலஜி என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதில் வருஷத்திற்கு 10 பேர் சேரலாம். அப்படி இருந்தாலும் பல வருஷங்களாக மாணவர்களை சேர்க்க மறுக்கிறார்கள். கேட்டால் விண்ணப்பம் வரவில்லை என்று வெறும் சாக்குப் போக்கு சொல்லப்படுகிறது. விண்ணப்பம் வந்திருக்கிறது என்று மண்ணை கல்வி அமைச்சர் தலைமை தாங்கிய ஒரு கூட்டக்கிலேயே நிரூபிக்கேன். அந்த டிப்பார்ட்மெண்டில் பரபொசர் மகல் மியூஸ் வரை எல்லோரும் இருந்தும் அந்த டிப்பார்ட்மெண்ட் வேலை செய்யவில்லை இந்த நிலை இருக்குமானால் நமிற்காட்டின் வரலாறு பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வந்த வரலாறு சரியாக உணரப்பட முடியாத ஒன்றாகிவிடும். எடுக்கப்பட்ட சில படமங்களின் படலங்கள் எல்லாம் இன்றைய தினம் காணவில்லை சுரைந்துபோய்விட்டன அப்படி இருக்கும் போது அவைகளை இன்னும் படி எடுக்க, பதிப்பிக்கக் கொடுத்தாமல் இருப்பது சரியில்லை இப்படியாக பல்வேறு பட்டங்கள் தெற்கிடை யில் இக்கக் கிணியப் பிவையெல்லாம் வந்தும் மாணக்கர் உலகத்தையும் நம் அறிவு உலகத்தையும் கல்வி உலகத்தையும் படுக்காது பாட்டை நான் எண்ணம்போது நெஞ்சும் சுமக்கிறது வெற்றையும் மனத்தில் கொண்டு இதற்கு வேண்டிய தக்க வழிவகைகளையெல்லாம் இந்த அரசு செயல்

26th February 1969] [திரு. சா. கணேசன்]

படுத்தி, தமிழ் நாட்டு வரலாற்றை அழிந்துபோய்விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். வெறும் புறநானூறு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, முல்லைப் பாட்டுக்களை வைத்துக் கொண்டு மட்டும் நாம் நம் வரலாற்றை மெய்ப்பிக்க முடியாது இந்த உலகத்திற்கு. இருக்கிற ரெக்கார்ட்டு எவ்வளவு ஆன கல்வெட்டுகள், சாசனங்கள் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து இரண்டுக்கும் உள்ள பொருத்தங்களைக் காட்டி அதன் மூலம் தான் உலகமெல்லாம் தம்முடைய உயர்வை உணரத்தகுடியும், உணருவார்கள் என்று கூறிக் கொள்ளுகிறேன். அதைச் செய்ய வேண்டிய தலையாய கடமை இந்த அரசுக்கு இருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். சோற்றுக்கு வழிசெய்வது என்பது எல்லாம் கூட பிறகு தான்.

இனி தொழில் துறைக்கு வருவோம். தமிழகத்தில் தொழில் வளம் பெறுவதற்கு தீவிர நடவடிக்கைகள் இல்லை என்று நான் சொன்னால் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். புள்ளி விவரங்களோடு நான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன். டெல்லி ஆட்சி தீங்கள் ஒன்றுக்கு --மாதம் ஒன்றுக்கு-- 20 லைசென்சுகள் தொழில் துறைக்கு கொடுக்கின்றது. அவற்றில் குஜராத் மாநிலம் மட்டும் 10 லைசென்சுகளைப் பெறுகிறது. ஒரு சிறிய புதிய மாகாணம் அது. அடுத்து மகாராஷ்டிரம் மாதத்திற்கு 4 லைசென்சுகளைப் பெறுகிறது. கேரளம் ஒவ்வொரு மாதம் தோறும் 2 லைசென்சுகளைப் பெறுகிறது. தமிழகமும் மற்ற மாநிலங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு லைசென்சு பெறுகின்றன. இப்படி தமிழகம் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஆறு லைசென்சு கூட பெறவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, 2, 3 வருஷத்திற்கு 3, 4 என்று பெறுகிற நிலைக்குத்தான் வந்திருக்கிறது. இதை மனத்திலே நாம் கொள்ள வேண்டும். தூத்துக்குடி அனல் மின்சார திட்டம் 100 மெகா வாட் அளவிலே அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தது. அது இன்றைக்கு கைவிடப்பட்டு விட்டது என்று பத்திரிகைச் செய்திகள் குறிப்பிடுகின்றன. அதற்குக் காரணம் எண்ணூரில் தொடங்கப்படும் அனல் மின்சார திட்டம் தான் என்று செய்திகள் குறிப்பிடுகின்றன. நம்முடைய தொழில் வளம் பெருகவேண்டுமென்றால் மின்சாரம் நமக்கு ஏராளமாகக் கிடைக்க வேண்டும். அளவிலே ஏராளமாகக் கிடைப்பது மட்டுமின்றி அதனுடைய கட்டணமும் மிகக் குறைவாக இருக்க வேண்டும். எவ்வளவுக்கவ்வளவு மின்சாரக் கட்டணம் குறைந்து இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தொழில் வளம் நாட்டிலே பெருகும். தொழில் வளம் பெருகினால் நாட்டு மக்களும் சுபிட்சமாக வாழ்வார்கள். தூத்துக்குடி துறைமுகம் 24 கோடி ரூபாய் செலவில் வேலை தொடங்கி நடைபெறுகிறது. 1972-ல் இந்த துறைமுகம் முற்றுப்பெறலாம் என்ற நிலை நமக்குக் கிட்டியிருக்கிறது. அது காட்சிக்குரிய கலைப் பொருளல்ல, விரிவான அளவில் துறைமுகத்தைக் கட்டிவிட்டால் மட்டும் பயன் இல்லை. துறைமுகம் ஏராளமாக நமது உற்பத்திகளை பிற நாட்டுச் சந்தைகளுக்கு அனுப்பி அதன் மூலம் இங்கே ஏராளமான பொன்னையும் பொருளையும் கொண்டு வந்து தமிழகத்தை கொழிக்கச் செய்ய உதவியாக இருக்க வேண்டும். அப்படித் தொழிக்கச் செய்ய

[திரு. சா. கணேசன்] [26th February 1969]

வேண்டுமென்றால் தூத்துக்குடியை அடுத்த சுற்றுப்புறங்களில் ஏராளமான தொழில்கள் அமைய வேண்டும். அதற்கு அருமையான வாய்ப்புக்கள் இன்றையதனம் இருக்கின்றன. தூத்துக்குடி உர உற்பத்தித் தொழிற்சாலை ஏதோ பிளானிங் கமிஷன் அளவிலே அங்கீகாரம் பெற்று இருப்பதாக எனக்கு செய்தி எட்டுகிறது. ஆனால் மத்திய ஆட்சியிலிருந்து லைசென்சு கிட்டி விட்டதாக நான் அறிய முடியவில்லை. அப்படி மத்திய ஆட்சியிலிருந்து இதற்கான லைசென்சு வந்து விட்டதா, அல்லது வரவிட்டால் விரைவில் வருவதற்கு இந்த ஆட்சி என்ன வகையில் செயல்பட போகிறது என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்போதே நாம் அங்கே இதைத் தொடங்கினால் தான் 1972-ஐ ஒட்டி இங்கே இருந்து உர பண்டங்களை வெளியே அனுப்ப முடியும். வெளியே என்னால் வெளி தேசங்களுக்கு அல்ல உள்நாட்டிலேயே பல்வேறு வெளி மாநிலங்களுக்கு அனுப்பலாம். அதற்கு ஆங்காங்கே இருக்கிற நிலைமைகள் நாம் நன்றாக கணிக்க வேண்டும். அதன் மூலமாக தினப்படி 600 டன் அம்மோனியா உரம் நமக்குக் கிடைக்கும். 800 டன் யூரியா உரம் கிடைக்கும். ஆனால் அதற்கு 15,000 கிலோவாட் மின்சாரம் வேண்டும். 50 லட்சம் காலன் தண்ணீர் வேண்டும். வெறும் செங்கல்லையும் சுண்ணாம்பையும் வைத்து அடுக்குவதோடு அமையாமல் பைப்புகளையும் ஓயர்களையும் நீட்டி இதை முடிக்க வேண்டி இருக்கிறது. ஏக்கராலத்தில் எல்லாம் இணைந்து இயங்க வேண்டும். எனவே, இதற்கான வழி வகைகளை உடனடியாகச் செய்ய நாம் தயங்கக் கூடாது, அது பற்றி நன்றாக யோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கேரள மாநிலம் என்பது 13,000 சதுர மைல்களை உடைய சிறிய மாநிலம். சுமார் $1\frac{1}{4}$ கோடி மக்களைக் கொண்ட ஒரு மாநிலம். அங்கே 10 மைல்களுக்குள் இரண்டு உரத் தொழிற்சாலைகளை வைத்து இருக்கிறார்கள். F.A.C.T. பாக்ட் என்ற பத்திரிகையில் பார்க்கிறோம். அது ஒரு மிகப் பெரிய உரத் தொழிற்சாலை. அதற்கு அடுத்து கொச்சின் பர்டிஸ்சர்ஸ் என்கிற இன்னொரு மிகப் பெரிய உரத் தொழிற்சாலை 10 மைல்களுக்குள்ளாகவே இருக்கிறது. ஆக ஒரு சிறு மாநிலத்தில் அடுத்தடுத்து இரண்டு பெரிய உரத் தொழிற்சாலைகள் செம்மையாக, திறமையாக, லாபத்தோடு நடந்து வருகிறபோது இவ்வளவு வளமும் பொலிவும் உடைய நம் மாநிலத்தில் நாம் இன்னும் தேவைக்கேற்ப பெரிய உரத் தொழிற்சாலைகளையும் தொடங்க முடியாத நிலையில் இருப்பது பொருத்தமா நிதியாயமா என்று சிந்திக்க வேண்டும்.

அதோடு இராமேஸ்வரம் கால்வாய் திட்டம் பற்றி அமைச்சர்கள் கேள்வி நேரத்தில் சொன்னார்கள். சுமார் 31 கோடி ரூபாய் போட்டு இராமேஸ்வரத்தை ஒட்டி கால்வாய் தோண்டப்படுகிறது என்றும் சொன்னார்கள். பெட்ரோலை நாம் வெளி நாட்டிலிருந்து தான் வரவழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதை உள்நாட்டிலும் ஏராளமான இடங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறது. 'ஆயில் ரிபைனரி'—'எண்ணை சுத்திகரிப்பு ஆலை' இந்த மாதிரியாக ஒரு சுத்திகரிப்பு ஆலையை அங்கே அமைக்க வேண்டும்.

26th February 1969]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : சுத்திகரிப்பு என்பது தமிழ் சொல்லா?

திரு. சா. கணேசன் : சுத்திகரிப்பு என்பது சரியான தமிழ் அல்ல. சுத்திகரிப்பு என்றால் தெளிவாக்குதல் என்று சொல்லலாம். எண்ணை தெளிவாக்கும் ஆலை என்று சொல்லலாம். கன்னெய் தெளிவாக்கும் ஆலை என்று தனித்தமிழில் சொல்லலாம். இங்கே ஆயில் ரிபைனர் அவசரமாக தொடங்கப்பட வேண்டும். அதே நேரத்திலே 'பெட்ரோ கெமிகல்ஸ்'—பெட்ரோல் தொடர்பான உப பொருள்கள் உற்பத்தி செய்வதற்கு—அங்கே தொடக்கம் செய்ய வேண்டும். அரசாங்கம் ஆரம்பித்தாலும் சரி, தனிப்பட்டவர்களிடம் விட்டு ஆரம்பிக்கச் சொன்னாலும் சரி, இத்தகைய தொழிற்சாலைகள் அங்கே வளர வேண்டும்.

இதைவிட அவலமானது ஒன்று. ஆண்டுதோறும் ஜப்பான் சர்க்கார் 20 லட்சம் டன் உப்பை தன்னுடைய தேசத்திற்கு வாங்குகிறது. (மாண்புமிகு அமைச்சர் ஆதித்தனார் : 20 லட்சம் அல்ல 50 லட்சம் டன்கள்) அப்படியா. சரி; இந்த 50 லட்சம் இன்னும் குஜராத் பகுதியில் இருக்கும் போர்ப்பந்தர் என்ற இடத்திலிருந்துதான் அனுப்பப் படுகிறது. போர்ப்பந்தர் உப்பை விட தூத்துக்குடி உப்பு பல வகையிலும் சிறந்தது, நிறத்திலே, குணத்திலே, உள்ளே இருக்கும் உப்பின் சாரத்திலே எல்லாம் சிறந்தது. தூத்துக்குடி உப்பை ஜப்பானுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய ஏன் முயற்சி செய்யாமல் இருக்கிறோம். இந்த உப்பையும் சோடா ஆஷையும் கொண்டு நவச்சாரம் (அம்மோனியம் குளோரைடும்) செய்யலாம். அதையும் இங்கே செய்யத் தொழிற்சாலை தொடங்க வேண்டும். பாரி கம்பெனி இப்படி ஒரு தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்காக 2 ஆண்டுகளாக இடம் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறது. உப்பும் சோடா ஆஷும் ஒரே இடத்தில் கிடைக்கிற மாதிரி அவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லைபோலும். அதிர்ஷ்டவசமாக தூத்துக்குடியிலே உப்பும் சோடா ஆஷும் கிடைக்கிறது. ஆகவே அங்கே 'நவச்சாரம்' செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலையை அரசாங்கமாவது அல்லது தனிப்பட்டவர்களாவது ஆரம்பித்தால், அதன் மூலம் நாட்டின் வருவாயைப் பெருக்கி லாபத்தைக் கொடுக்க வைக்க முடியும். இவற்றை எல்லாம் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். இப்படியெல்லாம் செய்தால் தொழிற்பயிற்சி பெற்று வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிறவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புத் தரமுடியும். எனக்குத் தெரிந்து ஒரு இடத்தில் 'மெகானிகல் என்ஜினீருக்காக படித்தவர் 'புரூப் ரீடராக' வந்து இருக்கிறார்கள். அது தவறு என்று சொல்லவில்லை. அவர் அந்த வேலைக்கு தமிழின் மேல் உள்ள காதலால் வரவில்லை. கஞ்சிக்கு வேறு வழி இல்லாத காரணத்தால் வந்து இருக்கிறார். அந்த மாதிரியான நிலையில்லாமல் நாம் செயல்பட வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் மிகத் தெளிவாக பிற மாநிலங்களில் ஏற்பட்டு இருக்கிற தொழிற்சாலைகள் 'பாக்ட்' என்று ஒரு தொழிற்சாலையைச் சொன்னார்கள்,

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்] [26th February 1969]

கோச்சின் பெர்டிஸ்சர்ஸ் பற்றிச் சொன்னார்கள், பெட்ரோ கெமிகல்ஸ் பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன அத்தனையும் மத்திய சர்க்காரால் செய்யப்படவேண்டியவைகள். அதற்கு அவர்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. சா. கணேசன் : குஜராத்திலே, கேரளத்திலே அல்லது மகாராஷ்டிரத்திலே இருப்பவர்கள், எப்படி மத்திய அரசிடமிருந்து அனுமதி பெறுகிறார்களோ அதேபோல் இந்த மாநிலத்திலே இருக்கிற அறிவிற்கிறந்த, பண்புடைய, திறமைமிக்க அமைச்சர்கள் முயற்சி செய்து நிறைய தொழிற்சாலைகளுக்கான அனுமதியை இந்திய அரசிலிருந்து பெற்று, தொழில் வளத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய யோசனை.

இந்த மாதிரியாக தொழில் வளம் பெருக வேண்டுமானால் நான் முன்னாலே சொன்னேன். மின்சாரக் கட்டணம் மிகவும் குறைய வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த வகையில் இந்தியா முழுவதிலுமே தமிழகத்திலேதான் மின்சாரக் கட்டணம் மிக மிக உயர்ந்து இருக்கிறது. இந்த அளவுக்கு வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இருக்கிறதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு, என்னுடைய அறிவிற்கு புலப்படாமல் வேறு எங்காவது விட்டு இருந்தாலும் இருக்கலாம். இங்கே சுமார் 38 பைசா ஒரு யூனிட்டிற்கு விதிக்கிறோம். இதை ஒரே வரியில் யூனிட் ஒன்றுக்கு 38 பைசா என்று ஏன் போடக்கூடாது? அதைவிட்டு விட்டு பஸ்ட் சர்சார்ஜ், செகண்ட் சர்சார்ஜ் என்று எதற்கு எழுதவேண்டும்? ஒரே கிளார்க் செய்யக்கூடிய வேலைக்கு இதற்கு 4 கிளார்க் போட வேண்டியிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : நம்முடைய மாநிலத்தில் தான் மின்சாரக் கட்டணம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். மற்ற மாநிலத்தில் உள்ள தொகையை ஒப்பிட்டுச் சொல்ல முடியுமா?

திரு. சா. கணேசன் : நிச்சயமாக முடியும். ஆனால் துரதிருஷ்ட வசமாக அந்த புத்தகத்தைக் கொண்டு வரவில்லை. நான் அமைச்சனும் அல்ல. என் கீழே அதிகாரிகளும் இல்லை, எனக்குப் பதில் கூற விவரம் எழுதித்தர. கேட்டவுடனே அமைச்சர்களே பதில் சொல்ல முடியாதபோது என்னால் உடனே பதில் சொல்ல எப்படி முடியும்? நான் என் கையேட்டை எடுத்து வரவில்லை. நாளை எனக்கு நேரம் கொடுத்தால் நிச்சயம் சொல்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : எனக்குத் தெரிந்த வகையில் இங்கேதான் விவசாயத்திற்கு கட்டணம் குறைவு.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கேரளத்தில்தான் மற்ற மாநிலங்களை விடக் குறைவு.

26th February 1969]

மாண்புமிகு திரு. எஸ். மாதவன் : விவசாயிகளுக்கு இங்கே தான் குறைவு.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : விவசாயிகளுக்கு இங்கே குறைவு தான், ஆனால் தொழில்களுக்கு அதிகமாக வாங்கப்படுகிறது.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். மாதவன் : சுதந்திரா கட்சித் தலைவர், மற்ற மாநிலங்களை விட இந்த மாநிலத்தில்தான் விவசாயிகளுக்கு குறைவு என்பதை சொல்லி விட்டு தொழில்களுக்கு கூட வாங்குகிறோம் என்பதைச் சொல்வாரானால் நன்றாக இருக்கும்.

திரு. சா. கணேசன் : சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு குறைத்த வரையில் நன்றி. ஆனால் இப்போது நாங்கள் இங்கே வந்திருப்பது, செய்ததை மட்டும் பாராட்டிக்கொண்டிருப்பதற்கு அல்ல. எங்களுக்குத் தேவைப்பட்டதை வற்புறுத்திச் செய்யுங்கள், செய்யுங்கள் என்று கேட்பதற்காகவே நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம்.

மகாராஷ்டிரத்திலும், கோளத்திலும் ஒரு புது முறையைக் கையாண்டு இருக்கிறார்கள். தொழில் துறைக்கு தொழிற் பயிற்சி பெற்றவர்கள்—பெக்னீஷியர்கள்—யாராவது தொழில் துறையினால் எந்தவிதமான அடமானமும் இல்லாமல் அவர்களுடைய சொந்த ஜாமீனிலேயே ஒரு லட்சம் ரூபாய்க்கு கடன் கொடுக்கிறோம் என்று அந்த அரசுகள் முன் வந்து இருக்கிறது. சிறு சிறு தொழில்கள் வளம் பெற, இந்த நிலையைக் கையாண்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதே நோத்தில் கோளத்தில்—நான் குறை கூறுவதற்காகச் சொல்லவில்லை—அரசு முழு எண்ணிக்கையில் போதிய மெஜாரிட்டி யோடு கூடிய ஒரு கட்சியாக அமையவில்லை. ஆகவே அங்கே நிலையான அரசு (ஸ்டேபில் கவர்ன்மெண்டு) இருக்கிறது என்ற சட்ட ரீதியாகச் சொல்லமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட ராஜ்யத்திலும், பிற மாநிலங்களிலும், பிற நாடுகளிலிருந்தும் ஏராளமானவர்கள் வந்து 100 கோடி ரூபாய், 70 கோடி ரூபாய் என்று முதல் போட்டு தொழிலைத் தொடங்கினால் நாங்கள் வசதிகள் செய்து தருகின்றோம் என்று அறிவித்து, இன்று மார்க்கெட்டு விலைக்கு குறைந்த விலையில் நிலம் கொடுக்கின்றார்கள். மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதைவிட குறைந்த கட்டணத்தில் மின்சாரம் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்த கட்டணத்தில் தண்ணீர் தருகிறார்கள். இவற்றை நாமும் பின்பற்றினால் நலமாயிருக்கும் என்று யோசனை கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நமக்கு இருக்கின்ற ஒரு நல்வாய்ப்பு என்னவென்றால், ஏற்கனவே இந்த மாநிலத்தில் அமைச்சராக இருந்து தொழிற் துறையில் வளமுட்டி அனுபவம் படைத்த, நமக்கெல்லாம் பிரியமானவரான நண்பர் ஆர். வெங்கட்டராமன் அவர்கள், இப்போது டில்லியில் திட்டக் கமிஷனில் இருக்கிறார்கள். அவர்களை இந்தச் சமயத்தில் நமக்கு வேண்டிய உதவிகளைச்

[திரு. சா. கணேசன்]

[26th February 1969]

செய்யும்படி வற்புறுத்தும் உரிமை நமக்கு உண்டு. அவர்கள் அவ்வாறு செய்யக்கூடிய தகுதியும் மனமும் உள்ளவர்கள். ஆகவே இந்த வாய்ப்பினை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டு, இவையெல்லாம் செம்மையாக நடைபெற மாண்புமிகு கருணாநிதி தலைமையின் கீழ் இயங்குகின்ற அமைச்சரவைக்கு ஆதரவையும், ஒத்துழைப்பையும் கொடுத்து வலுப்படுத்த வேண்டும் என்றும் கூறி என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

* திருமதி சாஸ்வதி பாண்டரங்கம் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கவர்னர் அவர்கள் உரையாற்றும்போது அன்றிருந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு இருப்பதை குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இன்று அந்த உரையின் மீது பேசுகின்ற போது, முதலில் மறைந்த மாவிராருக்கு அஞ்சலி செலுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வடசென்னை கடற்கரை விஸ்தரிப்பு திட்டத்திற்கு இந்த அரசு தனிப்பட்ட கவனம் செலுத்திச் செய்ய வேண்டும் என்று கடந்த ஆண்டில் நான் இந்த சபையில் சொல்லியிருக்கின்றேன். நேற்று பேசிய நமது சகோதரி அவர்கள் எண்ணாருக்கும் சென்னைக்கும் போடப்பட்டிருக்கின்ற பாதையில் பல குடிசைகள் ஆக்கிரமிப்புச் செய்து இருப்பது போக்குவரத்துக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்று எடுத்துக் கூறி அதை கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அந்தப் பாதையை அழகுற நல்லமுறையில் ஏற்பாடு செய்வதுடன், பக்கத்தில் கடற்கரை ஓரமெல்லாம் பாழ்பட்டு கிடப்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். உலகத்திலேயே இரண்டாவது பெரிய கடற்கரை சென்னை என்று சொல்லப்படுகின்ற சென்னை கடற்கரையின் ஒரு பகுதி விஸ்தரிக்கப்பட்டு, மற்றொரு பகுதி அவ்விஸ்தரிப்பில் இருப்பதை பார்க்கின்ற போது, அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் ஏழை மக்களாக இருப்பதால், தொழிலாளர்களாக இருப்பதால், தட்டிக் கேட்க சக்தியற்ற நிலையில் இருக்கின்ற காரணத்தால், அந்தப் பகுதி பாழ்பட்டு கிடக்கின்றது என்று கருத வேண்டியிருக்கின்றது. மறைந்த மாவிரர் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கடற்கரையில் அடக்கம் செய்யப் போகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டவுடன், பரவாயில்லை, நம் பகுதியில் தான் வடசென்னை கடற்கரையில்தான் செய்வார்கள் என்று நினைத்தேன். ஏனென்றால் மறைந்துவிட்ட பட்டினத்து அடிகள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடம் அந்தப் பகுதியில் இருக்கிறது. அதே போன்று ராமலிங்கசாமி, மற்றும் பெரிய பெரிய சமாதிகள் அங்கே இருக்கின்ற காரணத்தால், பல ஆண்டுகள் கூறித்திருப்பினும் : மக்கள் அவர்களை மறைந்துவிடவில்லை. பட்டினத்து அடிகள் என்று சொல்லும் போது விரைந்து ஓடிவருகின்றார்கள் மக்கள் அவருடைய சமாதியைக் காண்பதற்கு. அதை எண்ணும்போது, மறைந்துவிட்ட நமது முதலமைச்சர் அவர்களுடைய சடலமம் அந்தப் பகுதியில்தான் அடக்கம் செய்யப்படும்; அதன் விளைவாக நமது பகுதி மேல்நிலைக்கு வரும்

26th February 1969 [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்]

என்று நினைத்தேன். அவ்வாறு அடக்கம் செய்யப்பட்டு அதன் காரணமாக அரசு வடசென்னை கடற்கரை பகுதி விஸ்தரிப்பில் கவனம் செலுத்தி அந்தக் கடற்கரை ஓரமெல்லாம் தென் சென்னையில் இருப்பது மாதிரி மாணியில் தொழிலாளிகள், பாடுபட்டு உழைக்கின்ற மக்களின் குழந்தைகள் உலாவக் கூடிய வகையில் அமைக்கப்படும் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஏழைகளின் வாழ்வில் மிகுந்த அக்கறைகொண்டவர் காலஞ்சென்ற முதலமைச்சர். யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன், இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்று சொல்லுவார்களே அதைப் போன்று அவர் மறைந்த பிறகும் அவரால் ஏழை மக்களுக்கு நன்மை ஏற்பட்டு, பேருந்தொகையான ஏழைமக்கள் உள்ளத்தில் என்றென்றும் அவர் நினைபான இடம் பெற்றிருப்பார் என்று எண்ணினேன். அவ்வாறு இல்லாமல் வளர்ந்த பகுதியிலேயே அவருடைய சடலம் அடக்கம் செய்யப்பட்டுவிட்டது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : அந்த விஷயம்தான் நடந்து முடிந்து விட்டதே. மாண்புமிகு உறுப்பினர் வேறு விஷயத்துக்கு வரலாம்.

திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் : தலைவர் அவர்களே, நான் சொல்ல விரும்பியது . . .

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : தலைவர் அவர்களே, அம்மையார் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவது எல்லாம், அவருடைய கட்சி ஆண்டபோது, இதே மரீனா கடற்கரையில் கக்கூஸ் கட்டும்போது எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் செய்யவில்லை. எத்தனையோ கக்கூஸ்கள், கட்டிடங்கள் கட்டியிருக்கிறார்கள். அதற்கெல்லாம் ஆட்சேபணை செய்யாமல், மறுப்பு தெரிவிக்காமல், அண்ணாவின் சமாதிக் கு மட்டும் ஆட்சேபணை சொல்ல என்ன காரணம்?

திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் : கலைவர் அவர்களே, நான் ஆட்சேபணை சொல்லவில்லை. யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன், இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்ற புகழ் ஏற்பட்டிருப்பது போல, அண்ணா அவர்கள் உயிரோடு இருந்த போது ஏழைகளுக்காக வாழ்ந்திருக்கிறார். ஏழைகளுக்குத் தலைவராக இருந்திருக்கிறார்; அவர் மறைந்த பிறகு அவருடைய சடலம் ஏழைகள் வாழ்கின்ற பகுதியில் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தால், இறந்தபிறகும் அவரால் ஏழை மக்களுக்கு நன்மை விளைந்ததாக இருக்குமே என்றுதான் தெரிவித்தேன். 10 ஆண்டுகளாக நான் இந்த மன்றத்தில் வாதாடியிருக்கிறேன். வடசென்னைக்கு எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. எந்த ஆட்சியாக இருந்தாலும் மக்கள் வாழ்வபெற இருக்கவேண்டுமே ஒழிப, வேறில்லை. அந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பாடுபடவேண்டும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நம்முடைய அமைச்சருக்கு என்னைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். முதன்முதலாக சென்னைக்கு வருகிறபோது, முதல் பாராட்டுக் கொடுத்தவர் நான். ஆகவே இனிமேலாகிலும் வடசென்னைக் கடற்கரை விஸ்தரிப்புக்கு பேருதவி செய்ய

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டுரங்கம்] [26th February 1969]

வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பல தொழிற்சாலைகள் அந்தப் பகுதியில் இருக்கின்றன. அவர்கள் 'நாங்கள் எல்லாம் ஆளுக்கு ஒரு ஏக்கரா பிரித்துக் கொடுத்தால், எங்களுடைய தொழிற்சாலைகளாலேயே அங்கே பெரிய பூங்கா அமைக்க முடியும்' என்று சொல்கிறார்கள். சர்க்காருக்குப் பணமுடை இருந்தாலும், எல்லா தொழிற்சாலைக்காரர்களையும் அழைத்து அங்கே பூங்கா அமைத்து, நெருக்கடியான நிலைமையில் வாழும் தொழிலாளர்களுக்கு மாலை நேரத்தில் உல்லாசமாக இருக்க மார்க்கம் தேட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

வட சென்னையில் தற்போது இருப்பது ஒரே ஒரு பெண் கல்லூரி. நான் இந்த மன்றத்தில் எடுத்து தெரிவித்ததன் காரணமாக, கடந்த ஆண்டு கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. நெடுஞ்செழியன் பாஸ்டெக்னிக் இருந்த இடத்தை மாற்றி அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். அந்த இடம் நன்றாக இருக்கிறது. பெண்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்கிறது. இருந்தாலும் பல ஆண்டுகளாக ஆண்கள் இருந்து தொழிற்படிப்பு படித்த காரணத்தால், அவர்களுக்கு எந்த விதமான அமைப்பு இருக்கவேண்டுமோ அவ்வாறு அந்த இடம் இருக்கிறது. ஆகலால் தயவு செய்து நமது சுகாதார அமைச்சர் அம்மையார் அவர்கள் அந்த இடத்தைச் சென்று பார்வையிட்டு, ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக அந்தக் கல்லூரியில் பெண்களுக்கு உரிய வசதி எல்லாம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வடசென்னையில் உள்ள மருத்துவ மனையில் தண்ணீர் கிடைப்பது, மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நேற்று நம் கிளப்வாலா ஜாதன் அம்மையார் கூட அங்கே வந்திருந்தார்கள். மருத்துவமனையில் உள்ள நோயாளிகளுக்கு அதிக அளவில் தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது என்பதை நான் சொல்லித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. புழலேரியிலிருந்தோ மற்ற நீர்த்தேக்கங் களிலிருந்தோ தண்ணீர் கொண்டு வரவேண்டுமென்றால் அதற்கு காலம் கடந்துவிடும். சிக்கிரமாக அந்த நோயாளிகளுக்கு தண்ணீர் வேண்டுமென்றால் உடனடியாக கிணறுகளைத் தோண்டித்தான் அந்தப் பஞ்சத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வட சென்னையில் பஸ்களுக்கு வருமானம் அதிகமாக வருகிறது. ஆனால் அங்கேயுள்ள மக்களுக்குத் தெய்வம் கார்களைக் கொடுக்க லில்லை. நடப்பதற்குக் கால்களைத்தான் கொடுத்திருக்கிறது. அவர்கள் தொழிற்சாலைகளுக்குப் போகும்போது பஸ்களுக்குக் கஷ்டப்படுவது பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அக்கால மன்னர்கள் நகர் சேரதனை சென்றதைப் போல இரண்டு நாட் களுக்கு ஒருமுறை காலை, மாலை வேளைகளில் அமைச்சர்கள் வந்து அந்தப் பகுதிகளைப் பார்க்கவேண்டும். எப்படி ஜனங்கள் அங்கே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியும். நம் பஸ்கள் எங்கே ஸ்டாப்பிங் இருக்கிறதோ அங்கே நிற்பதில்லை. குறித்த நேரங்களில் தொழிற்சாலைக்குப் போகமுடியாமல் கால வரம்பின்றி பஸ்கள் ஓடுகின்றன. ஆகையால் அங்கே ஓடுகின்ற பஸ்களின்

26th February 1969] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்]

எண்ணிக்கை அதிகமாக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். 56-ம் நெம்பர் அதிகமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பஸ்களை ஐந்து, பத்து நிமிஷங்களுக்கு ஒன்றாக காலை வேளையிலும் மாலையிலும் விட ஏற்பாடு செய்தால் தொழிலாளர்களின் கஷ்டம் குறையும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக பொது இடங்களிலும் விளையாட்டு மைதானங்களிலும் குடிசைகள் போடும் நிலைமையை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். கடந்த ஆண்டுகூட இந்த மன்றத்தில் இது விஷயமாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். மறைந்த மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், இன்றுள்ள முதலமைச்சர் அவர்களிடம் இதை விவரமாகச் சொல்லி, அம்மையாருடைய கோரிக்கையை கவனியுங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது பொது விஷயம். தனி நபர் விஷயமல்ல. அதனால் இன்றுள்ள முதலமைச்சர் அவர்கள் கூடிய சீக்கிரம் பொது ஸ்தாபனத்திற்கு ஒரு இடைஞ்சலும் வராமல் அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடைசியாக தமிழகத்தில் அனாதை இல்லங்கள் 300-க்கு மேல் இருக்கின்றன. அந்த இல்லங்களிலுள்ள குழந்தைகள் பராமரிப்புக்காக அரசாங்கம் மாதத்திற்கு ஒருவருக்கு ரூ. 10 கொடுக்கிறார்கள். இன்றைய விலைவாசி ஏற்றத்தில் ரூ. 10 மூன்று வேலை உணவுக்கும், உடைக்கும் கொடுத்து பாதுகாப்பது எவ்வளவு சிரமமானது என்பது அமைச்சரவைக்குத் தெரியும். இன்றுதான் அம்மையார் அவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்று அமைச்சர்கள் கேட்கமாட்டார்கள். பத்து ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் பேசுகிறபொழுதெல்லாம் நான் இந்த விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகையால் இந்த ஆண்டு விலைவாசி அதிகமாக ஏறியிருக்கிறது. மற்ற சங்கடங்களும் இருப்பதால் அதைக் கவனிக்கவேண்டும். அனாதை இல்லங்களில் வித்தியாசம் காட்டப்படுகிறது. அதாவது போலீசாரால் கொண்டுவந்து விடப்படுகிற பிள்ளைகளுக்கு ரூ. 40 என்றும், அரிஜனங்கள் பராமரிப்பு அல்லது சாதாரண ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு ரூ. 18-ம் கொடுக்கிறார்கள். பெயர் இல்லாத அனாதைகளுக்கு ரூ. 10 கொடுக்கிறார்கள். அப்படி வேறுபாடில்லாமல் எல்லோருக்கும் உயர்த்த வேண்டும். ரூ. 10 கொடுப்பதை ரூ. 15 ஆகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நம்முடைய அமைச்சரவையைக் கேட்டுக்கொண்டு கடைசியாக ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இது மூன்றாவது 'கடைசியாக'...

திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம் : கூலம் நதித் திட்டத்தைப் பற்றி பத்து ஆண்டுகளாகப் பேசப்படுகிறது. அதை நிறைவேற்றி, போக்குவரத்து நெரிசலைக் குறைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டு. அதற்கான திட்டத்தை துரிதமாக செய்வதற்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அப்படிச்

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டோங்கம்] [26th February 1969]

செய்வதை இந்த ஆண்டிற்குள் செய்தால் நானும் இந்த மன்றத்தை விட்டுப் போவதற்குள் அதைப் பார்த்துவிட்டு சந்தோஷமாகப் போகலாம் என்று நினைக்கிறேன் என்று சொல்லி என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(Thiru M. Sankaralingam Pillai, Vice-Chairman in the Chair.)

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : தலைவர் அவர்களே, ஆளுனர் உரையின் மீது சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டுமென்று கருதுகிற நான், அவர் உரையின் தொடக்கத்தில் குறித்திருக்கிற நமது மாபெரும் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்லி இதுவரையிலும் அவர்களுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றுவது வருந்தி கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருக்கிற நம்முடைய அருமை நண்பர்கள் இனி அவர்கள் தங்களுையெல்லாம் தேற்றிக்கொண்டு, நம்முடைய கடமையைத் தொடங்குவோம் என்று ஆறுதல் சொல்வதற்காக நிறுக்கொண்டிருக்கிறேன். 100 ஆண்டுகளுக்கு மேலே ஒருவர் வாழ்ந்திருக்கிற இந்த நாட்டில், 90 ஆண்டுகள் நம்முடைய பெரியவர்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற இந்த நாட்டில், 59 ஆண்டுகளும் 4 மாதங்களும் 17 நாட்களும் 22 நிமிஷங்களும் வாழ்ந்து முடிந்துவிட்ட ஒரு முக்கியமான பிரச்சனையைக் கிளப்பி, அந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு காண்கிற வரையிலும் போராடி, அதில் வெற்றி கண்டவர் இறியும் சில நாட்கள் இருக்கலாமே என்று கருதிய நம்முடைய ஆசை விளைவிட்டது. ஆனால் இரண்டு, மூன்று நாட்களாக நடக்கிற நிலைமைகளைப் பார்க்கும்போது, பிரேதத்தின் மேல் போட்ட மாலைகள் வாடுவதற்கு முன்னால், அவர் உடலைச் சுடுகாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்ற வாத்தியங்களின் ஓசை அடங்கு முன், அவருடைய பிரிவுக்கு வடித்த கண்ணீர் உப்புக் கோடாக உலர்வதற்கு முன் அவர்களுடைய கல்லறை முன்னால் சிந்திய கண்ணீர் எல்லாம் நிலக் கண்ணீர் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உள்ளபடியே அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படும், இவ்வளவு விசைவில் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. எல்லாக் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக் கொள்கிற மக்கள் எந்தக் காலத்திலும் இருந்ததில்லை. அது நமக்குத் தெரியும். அதனால்தான் ஆங்கிலத்திலே ஒரு அருமையான பழமொழியுண்டு.

Justice is not in the hands of fools. Heroism is not in the hands of cowards.

-20
m.

அந்த நிலைமைக்கு இந்த நாட்டில் ஒருசிலர் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணுகிறபோது அவையெல்லாம் சரிபடுகிற காலம் எந்தக் காலம் என்று தெரியவில்லை. இவற்றை எல்லாம் சரிப்படுத்துவதற்கு இருந்த தலைவர் நம்மவரிட்டுப் பிரிந்த பிறகு உலக மக்கள் அனைவராலும் எல்லாக் கட்சியினராலும் போற்றப்பட்ட ஒரு தலைவர் இறந்து விட்டார் என்று எண்ணுகிறபோது, ஒரு 60 ஆண்டுகளுக்கிட முடிக்காமலே போய்விட்டார். ஆங்கிலத்திலே

Disease becomes more complicated because of treatment.

என்று சொல்வதுண்டு. அதே மாதிரிதான் அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய உடல்திலே 29-ம் தேதிக்குப் பிறகு மிகுந்த

26th February 1969] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

பரிசோதனைக்கு ஆளாகிவிட்டது. இறந்தவர்கள் மீண்டும் வருவதில்லை என்பது இப்போது மாத்திரமல்ல, புத்தன் காலத்திலேயே இறந்தவன் மீள் மாட்டான் என்ற அருமையான தத்துவத்தை நாட்டு மக்களுக்கு செய்து காட்டியவன் புத்தன். 16 வயது மகன் இறந்துவிட்டதால் துடிக்கிற ஒரு தந்தை, புத்தரைப் பார்த்து 'புத்தர் பிரானே, எனக்கு ஒரே ஒரு மகன்; வயது பதினாறு; குருகுலத்திலே படித்துக்கொண்டு இருந்தான், எனக்கு வேறு குழந்தைகள் இல்லை, கண்மூடிவிட்டான்; தயவு செய்து அவனை எழுப்பித்தாருங்கள்' என்று கேட்கும்போது, அதற்குப் பதில் சொன்ன புத்தன், 'நான் சொல்கிற ஒரு போதனையை நீ செய்தால், இறந்துபோன உன் மகனை எழுப்பித் தருகிறேன்' என்றார். 'என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுங்கள் பிரானே, செய்கிறேன்' என்றான் அவன். அதற்கு புத்தன், 'யார் விட்டிலே யாரும் இறக்கவில்லையோ, அந்த விட்டிலிருந்து ஒரு பிடி கடுகைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால், உன் மகனை எழுப்பித் தருகிறேன்' என்றான். உடனே அந்தப் பெரியவன் வீடுகளுக்கெல்லாம் ஓடினான். இந்த விட்டில் யாராவது இறந்திருக்கிறார்களா என்றால், 'ஆமாம்; முப்பாட்டன் இறந்துவிட்டான்,' என்று ஒவ்வொரு விட்டிலும் யாராவது இறந்திருப்பதைக் கூறினார்கள். எந்த விட்டிலும் இறக்காதவர்கள் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து, கடுகு கிடைக்காமல் ஓடிவந்து சொல்கிறான், 'புத்தர் பிரானே, இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது; பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் இறந்துவிடுகிறார்கள் என்ற தத்துவத்தை இவ்வளவு எளிமையாக, அருமையாக விளக்கினீர்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு தன் மகனுக்கு ஈமச்சடங்குகளை செய்தான், என்ற கதையைப் பார்க்கிறோம். இறந்தவர்கள் மீண்டும் வரமாட்டார்கள் என்ற தத்துவத்தில் யாரும் விடுபடுவதில்லை. அதற்கு அப்பாற்பட்டவர்களில்லை.

ஆனால் அண்ணா அவர்களைப் பற்றி பிறகு எற்பட்ட சர்ச்சையில் அவர் எதையும் விட்டுவிட்டுப் போகவில்லையே என்றார்கள். உள்ளபடியே அரசியலில் ஈடுபடுகிறவர்கள் தங்களுடைய சொந்த குடும்பத்தைப் பார்ப்பதற்கு நேரம் இல்லாத காரணத்தால் இதுவரை உலகத்திலே பொது நோக்கத்தோடு பாடுபட்ட யாரும் சொத்துக்களைச் சேர்த்து வைத்துவிட்டுப் போனதாக சரித்திரம் இல்லை. சீன நாட்டிற்கு 1925-ல் சுதந்திரம் வாங்கித் தந்து 'இன்று முதல் சீன குடியரசு நாடாகிவிட்டது' என்று சொன்ன சன்-யாட்சன் இறந்துபோகிற போது, இரண்டு அங்கிகளைத்தான் விட்டு விட்டுப் போனான். இந்த இரண்டு அங்கிகளும் என் மனைவிக்கு நான் விட்டுப் போகிற சொத்து என்று கூடக் கருதமாட்டேன், இவையிரண்டும் நான் என் மனைவிக்கு விட்டுப் போகிற அடையாளப் பொருள்கள் என்றான். அதேபோல பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களை 'கேப்பிடல்' என்ற நூல் மூலமாக எழுதித் தந்த கார்ல் மார்க்ஸ் என்பவர் சுவப் பெட்டிகளைச் செய்து அவைகளை விற்பது தான் பிழைத்தார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பிரான்ஸ் நாட்டிலே ராணுவ வீரன் ஒருவன் யூதனைப் பிறந்த தாலேயே, அவன் மீது பொய்க் குற்றம் சாட்டி, இரானுவ தளபதி

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] 26th February 1969]

ஒருவன், அவனை வேலையிலிருந்து நிறுத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் பயங்கரமான தீவு ஒன்றுக்கும் ஆயுள் தண்டனை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். பிறகு அங்கே தோன்றிய எமிலி ஜோலா என்ற எழுத்து வேந்தன், குடியரசுத் தலைவருக்கு எழுதி, பிரான்ஸ் நாட்டு இளைஞர்களுக்கும், மங்கையர்களுக்கும் கடிதம் எழுதி, இரண்டாவது இராணுவ மன்றத்திற்கு கடிதம் எழுதி, கடைசியில் அந்த வீரனை விடுவித்தான் என்று போற்றப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட எமிலி ஜோலா எப்படி வாழ்ந்தான் என்றால் சாப்பிட உணவில்லாமல் தனது குடிசைக் கூரையில் வந்து உட்காரும் சூருவிகளை எல்லாம் உள்ளே இருந்து ஒரு கம்பியால் குத்தி, அதனை எடுத்து வாட்டி வதக்கி சாப்பிட்டான் என்று பார்க்கிறோம். ஆகையால் யார் பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டார்கள் என்றாலும் தங்களுக்குக் கொடுத்து சேர்த்து வைத்துக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அதைப்போலவேதான் அண்ணா அவர்களும் கொடுத்து சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அவருடைய குடும்பத்திற்கு ஏதாவது மான்யம் தருவோமா என்று பேசுகிறபோதே நான் கண்டிப்பாக நினைத்தேன், 'அந்த அம்மையார் நிச்சயமாக மறுக்கத் தான் போகிறார்கள்' என்று. ஏனென்றால் சட்டப்படி ஒரு அமைச்சரோ அல்லது இந்த மாமன்ற உறுப்பினர்களோ நோய்வாய்ப்பட்டால், அவர்களுக்காகும் மருத்துவச் செலவை அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்வது என்பது விதி. ஆனால் அண்ணா அவர்கள் உடல் நலமில்லாமல் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றுவந்த போதே ஒரு கேள்வி கிளப்பப்பட்டது 'யார் அப்பன் வீட்டுப் பணத்தில் இவருக்கு வைத்தியம் செய்கிறீர்கள்' என்று. உள்ள படியே கேட்கிறவர்கள் சாதாரண அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. சுயமரியாதைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்; பகுத்தறிவு இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார்கள். ஆகையால்தான் தற்போதைய முதலமைச்சர் திரு. கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள், மருத்துவச் செலவுக்காக என்று நிதி தேவை என்று ஒரு அறிக்கை விட்டு 1,58,000 ரூபாய் வசூல் செய்து சர்க்காருக்கு கண்ணியமாகக் கட்டினோம். அண்ணா அவர்களின் உயிரையே காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கருதிக் கொண்டிருந்த நாம் அதற்காக எல்லா முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொண்டோம். ஏழை எளியவர்கள் பரவலாக நிறைந்திருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், கலைஞர் அவர்களின் அறிக்கை வந்த உடனேயே தங்களால் இயன்ற அளவுக்கு நிதியளிக்க முன்வந்தார்கள். சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் ஒரு மாத சம்பளத்தைக் கொடுத்தோம். எனவே அண்ணா அவர்களின் குடும்பத்தை நட்பாற்றில் விடுகிற கயவர்கள் தி.மு.க.-வில் இல்லை என்றுதான் நான் நினைத்தேன். நினைத்தது சரியாகிவிட்டது. அந்தக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவது என்பது ஒன்றும் பெரிய காரியமல்ல. நமக்கிருக்கிற வேதனையெல்லாம் அண்ணா அவர்கள் குழந்தைகள் மீது மிகுந்த பிரியம் கொண்டவர்கள். தன் மகன் பரிமளத்தினுடைய குழந்தை ஒருவன். இராஜா என்று அருமையாக அழைப்பார். 25-ம் தேதி மருத்துவ மனையில் அண்ணா அவர்கள் சேர்க்கப்பட்ட போது ராஜா என்கிற அந்தச்

26th February 1969] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

நிறுவனைப் பார்த்து 'எண்டர் இராஜா, பள்ளிக்கூடம் போக வில்லையா' என்று கேட்டபோது அவன் சொல்லுகிறான், 'தாத்தா ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வந்தபிறகுதான், நான் பள்ளிக்கூடம் போவேன்' என்று. அதுவரை பள்ளிக்கூடம் போக மாட்டேன் என்று கூறுகிறான். பிடிவாதம் செய்கிறான். தாத்தா இறந்தது 3-ம் தேதி விடியற்காலை. இராஜா பள்ளிக்கூடம் போய்வா என்று சொல்லுவதற்காக அவர் வரவில்லை. 'நான் போய் வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். அப்போது இந்த இளம் பிஞ்சு தூங்கிக்கொண்டிருந்தது.

உயிருடன் இருக்கிற மனிதன் எவ்வளவோ தவறுகள் செய் தாலும் அவன் இறந்த பிறகு கேவலமாகப் பேசக்கூடாது என்பது நான் பொது மரபு. ஆனால் அப்படியும் அண்ணு அவர்களின் வாழ்க்கையில் எந்தவிதமான குற்றமும் சொல்ல முடியாது. அண்ணு அவர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு சென்றபோது, 'அவர் சரியாக அகப்பட்டுக் கொள்ளப் போகிறார்; அதை வைத்துக் கொண்டு இங்கே அவரை சந்தி சிரிக்க வைப்போம்' என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் மனப்பால் குடித்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் எல்லாம் கடைசியிலே பெருந்த ஏமாற்றமடைந்தார்கள் அமெரிக்காவில் எல் பஸ்கலைக் கழகத்திற்கு போயிருந்தபோது அங்கே இருக்கிற பத்திரிகை நிருபர்கள்--அவர்கள் எல்லாம் இங்கே இருப்பவர்களைப் போல் அல்ல--எப்படியும் தாங்கள் நினைக்கிற கருத்தை பிறரிடமிருந்து வரவழைக்கும் ஆற்றல் விக்னவர்கள்--அவர்கள் அண்ணு அவர்களைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்டார்கள். அப்போது அமெரிக்க சூடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் நிக் மும்முரமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது அந்த நேரத்தில் அண்ணு அவர்களைப் பார்த்து அந்த நிருபர்கள் இந்தத் தேர்தலில் யார் ஜெயிப்பார்கள் என்று கேட்டார்கள். அண்ணு அவர்கள் சொன்னார் 'யார் அதிக ஓட்டுகள் வாங்குகிறார்களோ அவர்கள்தான் ஜெயிப்பார்கள்' என்று. 'நீங்கள் யார் வா வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள் என்று கேட்டதற்கு, யார் அதிகமாக இந்தியா விற்கு நன்மை செய்கிறார்களோ அவர் வா வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன் என்றார். அடுத்தபடியாக அவர் ஜப்பான் நாட்டுக்குப் போயிருந்தபோது அங்கே இருக்கும் நிருபர்கள் அவரைப் பார்த்து 'உங்கள் நாட்டில் ஏதோ கொந்தளிப்பாடே' என்று கேட்டார்கள். 'எங்கள் நாட்டில் அப்படி ஒன்றும் இல்லை நீங்கள்தான் எரிமலையின் கீழே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள் இந்த எரிமலைகள் எங்கள் நாட்டிலே இல்லை' என்று கண்ணியமாக விதில் அறித்தார்கள். ஆகையால்தான் வடநாட்டு காங்கிரஸ் தலைவர்களும் பிரதமர் இந்திரா காந்தியும், இன்னும் மற்றவர்களும் அறிஞர் அண்ணு அவர்களின் பிரிவுக்கு ஆற்றான வருந்தினார்கள். காரணம் என்ன? லட்சக்கணக்கான பேர்கள் பிறக்கிறார்கள். அதேபோல் இறக்கிறார்கள். ஆனால் இது உப்படி அல்ல. "It is a costly life" அது விலை உயர்ந்த உயிர். அது இருந்தால் நல்லது. ஏழை எளியவர்களுக்கு எல்லாம் பாடுபட்டவர். இன்னும் கொஞ்சம் நான் இருக்கலாம்.

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [26th February 1969]

இங்கே என்னுடைய கட்சியினுடைய ஆதரவாளர் திரு. இராகவானந்தம் அவர்கள் பேசுகிறபோது ஒன்றைச் சொன்னார்கள். 20 ஆண்டுகளுக்கு தி.மு.க. ஆட்சி இந்த நாட்டிலே இருந்திருக்கும். ஆனால் அண்ணா அவர்கள் இல்லாத காரணத்தால் 5 ஆண்டு குறைத்துவிட்டேன் என்று. அவர் தி.மு.க.-வில் நெருங்கிய ஈடுபாடு கொண்டவர் அல்ல. பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்னால் கோடம்பாக்கத்திலே ஒரு மாநாடு நடந்தது. அந்த மாநாட்டிலே பேசிய அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அழகாகக் குறிப்பிட்டார்கள். 'தம்பிமார்களே நீங்கள் வேறு, நான் வேறு அல்ல; என்னைத் தனித்தனியாக பிரித்தால் நீங்கள்; உங்களைப்பெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்தால் நான்' என்று. ஆக இன்றையதினம் ஒன்றாக இருக்கிற அண்ணா அவர்கள் இல்லை. அவரைத் தனித் தனியாகப் பிரித்த தம்பிமார்களான நாங்கள் இருக்கிறோம். மேலும் ஜனநாயகத்திலே ஒரு கட்சி பதவியிலே 20 ஆண்டுகள் இருக்கும் அல்லது 15 ஆண்டுகள் இருக்கும் என்று கட்சியை நடத்துகிறவர்கள் தீர்மானிக்க முடியாது. மக்கள் எவ்வளவு நாள் விரும்புகிறார்களோ அவ்வளவு நாள் ஒரு கட்சி ஆட்சி நடக்கும். மக்கள் விரும்பவில்லை என்றால் உடனே கீழே இறங்கும். 20 ஆண்டுகளாக இருந்தவர்களை கீழே இறக்கிவிட வில்லையா? இந்த தேர்தலிலேயே பெரிய விரர்கள் ரூபர்கள் என்பவர்கள் எல்லாம் தோல்வியைக் காணவில்லையா? ஜனநாயகத்திலே ஒரு கட்சி எவ்வளவு காலம் ஆட்சியில் இருக்கும் என்று யாரும் நிர்ணயிக்க முடியாது.

அடுத்து கவர்னர் அவர்களின் உரையில் உணவு உற்பத்திக்கு முதலிடம் தந்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் உணவு மட்டும் அதிகமாக உற்பத்தியாகிப் பயனில்லை. மக்கள் தொகை குறைய வேண்டும். மக்கள் பெருக்கம் அதிகமாகிக் கொண்டே போகிறது. சென்ற ரூய்ற்றுக் கிழமை நான் வானியம்பாடி கூட்டத்திற்குப் போயிருந்தேன். அப்போது அங்கே இருக்கும் விவசாயச் சங்கத் தலைவரைச் சந்தித்து 'உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் பதினான்கோ, பதினைந்தோ பிறந்தது. அதில் ஐந்தோ, ஆறோ செத்துவிட்டது என்றார். இப்படிப் பிறந்தது கூட சரியாக கணக்கு வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கணக்கு அதிகமாகப் போனால் இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் ஏற்படத் தான் செய்யும். இப்படி ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் இருந்தால் யார் தான் சோறு போடுவது? பஞ்சம் வந்துவிட்டது என்று சொன்னால் தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு தான் பஞ்சம் வந்துவிட்டதா? அதற்கு முன்னால் நீங்கள் எதற்காக கோழிப் பண்ணை வைத்தீர்கள்? கோழிகளை எல்லாம் மோட்சத்திற்கு அனுப்புவதற்காகவா? ஆட்டுப் பண்ணை வைத்தீர்களே அது எதற்காக? ஆடுகளை வளர்த்து அவைகளையெல்லாம் பார்லிமெண்டு உறுப்பினர்களாக அனுப்பி வைக்கவா? முட்டை வளர்ப்புத் திட்டம் ஆரம்பித்தீர்களே, எதற்காக? பஞ்ச நிலைமையைச் சமாளிக்கத்தானே நீங்கள் இவைகளைச் செய்தீர்கள். உங்கள் பக்கத்திலே இருப்பவர்கள் இன்னும் எவியைக் கூட சாப்பிடச் சொன்னார்கள். எதற்காக

26th February 1969] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

நான் இதையெல்லாம் சொல்லுகிறேன் என்றால் இன்றையதினம் முதலமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து கேட்கிறார்கள் 'கள்ளக் கடையைத் திறப்பீர்களா' என்று. அதற்கு எங்களிடம் ஏது சாவி? அது கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களிடம் அல்லவா இருக்கிறது. திறந்தால் அவரல்லவா எப்படியாவது டெல்லிக்குப் போய் வாங்கி வந்து திறக்க வேண்டும். எங்களைப் பொறுத்த வரையில் அப்படிப்பட்ட உத்தேசமே இல்லை. அந்தக் கொள்கையைத் தான் இந்த அமைச்சரவை கடைப்பிடிக்கும். புதிய அமைச்சர்களாக புதிய நண்பர்கள் வந்திருக்கிறார்களே தவிர அண்ணாவின் குணங்களைத் தெரிந்தவர்கள் தான் அவர்கள் எல்லாம். அண்ணா அவர்கள் எப்படி நடந்தாரோ அதை அப்படியே சின்பற்றுகிறவர்கள் தான் அவர்கள் அனைவரும்.

இப்போது இருக்கிற முதலமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் ஒரு முன்கோபி என்று சொல்லப்படுகிறது. எனக்கு அதிலே உடன்பாடு இல்லை. கோபம் இல்லாத மனிதன் பயனற்றவன் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். கோபம் வரவில்லை என்றால் நாம் என்ன சாதுவா எதைச் சொன்னாலும் கேட்டுக் கொள்வதற்கு?

மதுரையிலே நேற்று முன்தினம் ஒருவர் பேசி இருக்கிறான், 'இனிமேல் அமைச்சர்கள் வந்தால், சட்டமன்றத்திலேயே செருப்பை எடுத்துக் காட்டுங்கள்' என்று. உங்கள் கட்சியில் இருப்பவன் நேற்று முன்தினம் மதுரையில் பேசி இருக்கிறான். அந்தப் பேச்சுக்களை வரவழைத்து இருக்கிறோம். இனி அவர்களை எல்லாம் அப்படியே விட்டுவிட மாட்டோம். விட்டுவிடுவோம் என்று யாரும் நினைக்க வேண்டாம். இனி இப்படியெல்லாம் சொல்ல கண்டிப்பாக அனுமதிக்க மாட்டோம்.

இதை நாங்கள் விடுவதற்குத் தயாராக இல்லை. ஆரம்பத்தில் நிலைமை சரியாக இல்லை. வரவா சரியாகும் என்று நினைத்தோம். அவர்கள் இப்படி கண்டபடி தாக்கப்பேசினால் எந்த அளவுக்கு நல்லதல்ல என்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும். இந்த ஆட்சி செம்மையாக நடைபெற ஒருவருக்கொருவர் உதவி பரிய வேண்டும். திரு. பக்தவத்சலம் முதலமைச்சராக இருந்த போது நான் எதிர் வரிசையில் இருந்து சொன்னேன், 'திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களே, நீங்கள் எப்போதும் மந்திரியாக இருக்கமாட்டீர்கள், மனிதனை இருங்கள்' என்று சொன்னேன். 'இருப்பேன், இருப்பேன்' என்றார். நான் எதிர் கட்சியில் இருந்த போதும் இங்கே இருந்தேன். இப்போது ஆளும் கட்சியாக வந்த பிறகும் இருக்கிறேன். இன்னும் 1 வருஷ காலம் இருப்பேன். அடுத்தமாதம் 28-ம் தேதி நம்முடைய சீட்டு கிழியும். இடங்கள் மாநி மாநி வரும். மந்திரியாக இருப்பவர்கள் மந்திரியாகவே இருக்க முடியாது என்பதை கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டால் இன்று இருக்கும் இந்த நிலை நீடிக்கும் என்று கூறி அண்ணா அவர்களின் பிரிவுக்கு வருத்தப்படுவதை இன்றோடு நிறுத்தி கண்ணீர் துடைத்துக்கொண்டு நாளையிலிருந்து செயலில் ஈடுபடுங்கள் என்று கூறி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

[25th February 1969]

*THIRU MOHANLAL MEHTA : Mr. Chairman, Sir, I thank you for giving me this opportunity to participate in the discussion on the Governor's Address. At the outset, I cannot begin without referring to the painful subject of the sad demise of our late Chief Minister Dr. Annadurai. The Governor, in the very beginning of his address, has made a very touching reference and also has expressed a hope and prayer that we will be lucky enough to see him return to his duties in the service of Tamil Nadu and the country very soon. Unfortunately, that was not to be and he left us at a time when his leadership was most needed not only for this part of the country, Tamil Nadu, but for the whole country.

Sir, he was a charismatic leader. He won the affection and love of millions of people. Millions of people loved, worshipped and adored him, because he himself loved them passionately and with great fervour. He was a great disciplinarian. His stature was known to the country not only when he and his party won spectacular victory in the last General Elections, but even much earlier. I remember an occasion when the Chinese aggressed our borders, immediately after he was returned to the Rajya Sabha, and there was a debate on that occasion in the Rajya Sabha, and I was fortunate to be there in the visitors' gallery and also to hear him for the first time in my life. What did he say there ? He said, "My differences with the Congress can wait till 1967. But to-day when our country is in danger, when the country is invaded by a foreign power, I am one with the ruling party and, if need be, am prepared to carry the gun on my shoulder and march to the front." It was then that the whole country knew about him. It is because of that patriotism that even people who belong to other States liked him and loved him. I also remember the recent occasion when the All-India Prohibition Conference was held in the City, to which delegates came from all over the country. Many had only heard of Dr. Annadurai's name and had never seen him or heard him. I met so many of them. They all praised him for his greatness, magnanimity, intellect, statesmanship, and all that. Such was he who is no more with us. The Prime Minister and other Cabinet Ministers and other leaders of the country were cherishing high hopes that sooner or later, sooner than later, some of the very burning and thorny problems of the country would be solved with the help of Dr. Annadurai. I mean problems like Centre-State relationship and the language problem. To-day we all know how they are feeling his loss. The only way to respect him will be to follow all that he has said, to imbibe the message of tolerance and love which he has given to the country and particularly to this State. He was a friend of the depressed and downtrodden people. He was also a friend of the linguistic minorities who live in our State and this City, who have made Tamil Nadu not their second home but their first home having lived here for generations together. I conclude this with an ardent prayer that the Almighty may grant him eternal peace.

[26th February 1969 [Thiru Mohanlal Mehta]

Sir, coming to the Governor's Address I find little in it about the present educated unemployment, unemployment among the educated classes. This is a very important matter and must attract the attention of all who are interested in the welfare of the country. I know, Sir, it is not a State problem. It is a national problem. All concerned should be seized with the problem and see that some remedy is found for this malaise. I will tell you how the present students feel, particularly because I know some students who are studying in the Engineering College. They are bright boys who with great difficulty got admission in the engineering colleges. For one or two years they did very well but now they are lagging behind. Why? Sir, the reason is that they hear people saying that many Engineers are unemployed. They feel they are left in the lurch. They have minds and capacity to use what they have learned and earn a livelihood. But they feel helpless. As I expressed on one occasion, this is the mentality which will upset the student world. This is the mentality which is responsible for the student unrest that we see not only here but everywhere. They enter Colleges and Universities with high hopes, aspirations and ambition. But after some time, after they have finished their studies, they feel frustrated, they become disillusioned. I have known a young man being employed after coming out of the University getting only a nominal job, striving his best to make both ends meet. Very pathetically he says: 'Sir, at twenty, that is when I was twenty years old, I wanted to save the world but now it is difficult for me to save a portion of my salary'. This is the fate of our young men and it will spell danger to the country if it is allowed to go on without any check or any control.

Sir, next comes the food situation. We had a comfortable year, the first year of the present Government. We hoped that it would continue but now we see, due to unfavourable seasonal conditions, we are going back to the times which we experienced two or three years ago. It is all right now but I am afraid if no remedy is found by September or October, the position will be worse and then the whole people, the whole State will be plunged into the same misery that it found itself in just two years ago. Now, the remedy is not our hands. It is not in the State Government's hands. It lies with the Central Government. But I may say, as I expressed in this Angust House on an earlier occasion, that unless the States which are surplus in foodgrains are prepared to part with their surpluses to the States which are deficit in foodgrains, we cannot solve this problem. But somehow, though there are so many talks about removing zones, etc., nothing happens and every State sits tight on its surpluses and also permits it to be used as it likes.

Sir, reference has been made in this House and the other House to the Nagercoil election. I do not feel myself competent to speak on that because I was not there.

[26th February 1969]

MR. CHAIRMAN : So don't speak about it. (Laughter)

THIRU MOHANLAL MEHTA : When we talk about it was are told that after all elections are conducted in this way. But my personal submission is that whatever happens elsewhere, in elections conducted in this State where we have the glorious Tamil Nadu traditions, where we have great leaders, the position should be something different. And that is why Thiru C. Subramaniam, the President of the Tamil Nadu Congress Committee immediately after the polling was over and before the counting began and the results came out said, " Though many unpleasant things must have happened during the election, let us forget and forgive and let us not mention about them any more and move as friends. "

MR. CHAIRMAN : The hon. Member may follow that.

THIRU MOHANLAL MEHTA : It is all right now I am so glad. But so many things are said here and there. So I thought I should make mention of it. Certainly the reason for such incidents is intolerance. If we will go on being intolerant then there would be no progress for us or for the country. When I talk about intolerance, I am reminded of an incident which happened just a few days ago when a pious man in his own way and a great Tamil scholar, I think his name is Wariar—was attacked. Now this might have been due to some wrong impression among the audience who heard him. But one thing I know. I have heard his name for a long time. He is a great Tamil Scholar. He had done a lot for Tamil culture and Tamil language. He should not have been treated as he was. I am sure the Government condemn such things. The Hon. the Chief Minister must have published a statement condemning the incident. These things must go. Otherwise even people who love and respect Dr. Annadurai, Aringnar Anna, will be afraid to speak about him lest they should be misunderstood. That is my submission.

5-50
p.m.

Then lastly, and really lastly, Sir, I wish to touch on a subject though it is beyond my pale. The Tamil language is so sweet and so poetic. Tamil is not my mother-language and I do not claim any special knowledge of it. But I claim that much knowledge which is sufficient to know, to realise, to appreciate its beauty. Even prose and speech appear like poetry with alliterations, so many figures of speech and other things. Such being the case, I was surprised when I read that the Tamil Nadu Government has decided to change the name of 'Madras House' as 'Tamil Nadu Maligai.' The Hon. the Chief Minister is a Tamil scholar us many others in the Committee are. We should have found some more poetic, sweeter name than this one. As somebody observed when written in English it appears as 'Maligai' (மளிகை) I am a 'maligai' merchant. When I read it, I thought somebody was competing in Delhi with our (மளிகை) trade. Only later when I re-read it, I learnt it was a translation for 'Tamil Nadu House'. Sir, it is a beautiful House very well managed. I had occasion to take advantage of its hospitality.

26th February 1969]

THIRU M. SANKARALINGAM PILLAI: Palace whom translated is Maligai (மாளிகை)

THIRU MOHANLAL MEHTA: Yes, Sir, but I think 'Tamil Agam', 'Tamil Manram', 'Tamil Manai' would have been quite nice and sweet and easy to understand. This is what I thought about it and wish to place it before the House. Thank you, Sir, very much for the tolerance and the time you have given me and the hon. Members who heard me patiently.

Thank you.

* திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, நமது மதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் காண்கு சென்ற திரு. அண்ணா அவர்களுக்கு என்னுடைய அஞ்சலியைச் செலுத்திக் கொண்டு இந்த சபையில் கவர்னர் உரைமீது எனது கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள அசைப்படுகிறேன்.

பொதுவாக, விவசாயத் துறையில் நம்முடைய அரசு நல்ல முன்னேற்றம் காணவேண்டுமென்றும் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசு எடுத்து இருப்பதாகவும் கவர்னர் உரையில் காணப்படுகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து வந்தவன், அந்த ஜில்லாவின் நிலை தமிழ் நாட்டிற்கே இன்றைய தினம் உணவு கொடுக்கக்கூடிய அளவில் நெல் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய மாவட்டம் ஆகும். அந்த மாவட்டத்தில் விவசாயத் துறையில் கணிசமான முன்னேற்றம் இருந்தம்கூட நல்ல அமைதியான முறையில் விவசாயம் செய்ய முடியாத நிலை இருக்கிறது. இதை இந்த அரசாங்கம் கண்டிப்பாக கவனத்தில்கொள்ள வேண்டும்.

எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் மதிப்பிற்குரிய சர். கணேசன் அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியபோதிலும்கூட, அமைச்சரவையை ஆதரித்து பேசக் கூடியவர்களாக இருந்த காரணத்தினாலே அவர்கள் அரசாங்கத்தின் மீது எந்தவிதமான குற்றச்சாட்டையும் சொல்லாமல் ஓரளவு அரசாங்கத்தை ஆதரித்தே பேசினார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில், கடந்த சில வருஷங்களாக அந்த மாவட்டத்திற்கு ஏற்பட்டு இருக்கும் குழப்பமான, கொந்தளிப்பான சூழ்நிலையை இந்த அரசாங்கம் சரியான முறையில் கண்காணிக்க தவறிவிட்டது, சரியான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவில்லை. சரியான முறையில் சரியான காலத்தில் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்து இருப்பார்களானால் அந்த மாவட்டத்தில் உள்ள குழப்பமான நிலையை மாற்றி இருக்க முடியும் என்று குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலை மேலும் நீடிக்க விடக்கூடாது என்ற கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாநிலம் உணவுத் துறையில் பற்றாக்குறையை உடைய மாநிலம் நமது உணவுப் பற்றாக்குறையை போக்குவதற்கு உதவியாக மிகக்கேந்திரமாக இருக்கும் மாவட்டம் தஞ்சை மாவட்டம்தான் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. கவர்னர்

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [26th February 1969]

வேறு மாவட்டங்களில் எப்படியென்று தெரியாது. தஞ்சையைப் பொறுத்தவரையில் விவசாயத்துக்கு கிணறு வெட்ட மின்சாரம் வேண்டுமென்று கேட்டால் ரூ. 2,000 லோன் கொடுத்தால்தான் மின்சாரம் அளிக்க முடியும் என்று சொல்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : அந்த மாதிரி கட்டாயம் கிடையாது. ரூ. 2,000 யார் கொடுக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு பிரைவாரிடி கொடுக்கப்படுகிறது.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : அமைச்சர் கட்டாயம் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அப்படி வேண்டுமானால் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அங்குள்ள நிலைமை ரூ. 2,000 கொடுக்கிறவர்களுக்குத்தான் இணைப்பு கொடுக்கப்படுகிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சி நடத்துகிற ஆந்திர மாநிலத்தில்தான் இந்த முறையை ஆரம்பித்தார்கள்.

THIRU V. THANGAPANDIAN : On a point of information, Sir. I think the Government have withdrawn that proposal.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : விவசாயத் துறையில் ஒரு சலுகை அளிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட கடன் தொகையை வசூலிக்க நிர்ப்பந்தம் செய்யவேண்டாமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : தவறான எண்ணத்தில் பேச வேண்டாம். இப்போது ரூ. 2,000 வலுக்கட்டாயமாகக் கட்ட வேண்டுமென்று இல்லை. எந்தக் கிராமத்தில் கொடுக்கிறார்களோ, அங்கேதான் முதலில் சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்ற திட்டமிருக்கிறது. ஏற்கனவே அப்படி வலியுறுத்துகிறார்கள் என்ற செய்தி வந்ததும் அப்படி விவசாயிகளைக் கேட்கக் கூடாது என்று திட்டவட்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நில அடமான பாங்கி நஷ்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். மூலமாக விவசாயிகள் கடன் வாங்கி மின்சார வாரியத்துக்குக் கட்டினால் 6 சதவீதம் வட்டி கொடுக்கிறார்கள். 2½ சதவீதம் வட்டி விவசாயிகளுக்கு நஷ்டமேற்பட்டாலும் மின் இணைப்பு விரைவில் கிடைக்கிறது என்று தாங்களே வந்து கட்டுகிறார்கள்.

திரு. டி. கே. சுப்பையா : இப்போது பிரைவாரிடி எடுத்து விடுவது நடைமுறையில் இருக்கிறது. ஆனால் ரூ. 2,000 கட்டியவர் சளுக்குத்தான் பிரியாரிடி இனிமேல் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்களா?

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : ரூ. 2,000 வசூலிக்க கட்டாயம் கிடையாது. அதற்காக நில அடமான பாங்கியில் ரூ. 2,000 கொடுக்கிறார்கள். 6 சதவீதம் மின்சார வாரியம் வட்டி தருகிறது. 2½ சதவீதம் விவசாயிகளுக்கு நஷ்டமாகிறது. மின் இணைப்பு சீக்கிரம் கிடைக்கிறது என்பதற்காக 2½ சதவீதம்

26th February 1969] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

இருக்கும் எவனும் அனுதாபப்படாமல் இருக்க முடியாது. 42 பேர் உயரோடு எரிக்கப்பட்டதற்கு முன்பாக, அங்கே ஒரு பயங்கர கொலை நடந்திருக்கிறது. பக்கிரி என்ற ஒருவரை பயங்கர முறையில் கொன்றிருக்கிறார்கள். இப்படியாகப் பலவிதமான கொலைகளும், கொள்ளைகளும், தீ வைத்தலும், வயல்களைச் சூறையாடுத்தலும் ஒன்றிரண்டு மாதங்களாக அங்கே நடைபெற்று வந்திருக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கின்றபோது, இந்த அரசு சரியான முறையில் நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால், கீழ்வெண்மணி சம்பவம் ஏற்பட்டிருக்குமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த அரசு சரியான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். என்ன காரணத்திற்காக நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருந்தார்கள் என்று பார்க்கின்றபோது, ஒரே ஒரு காரணத்திற்காகத்தான் இருக்க முடியும். 'தோழமைக் கட்சியை சேர்ந்தவர்கள்; அவர்கள் நமக்கு ஓட்டுப் போடுகிறார்கள்; நமக்கு அவர்கள் ஓட்டுத் தேவை' என்ற ஒரே காரணத்துக்காக நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருந்தார்கள் என்றால், இந்த ஆட்சியை நாம் நல்ல ஆட்சி என்று ஒத்துக்கொள்ள முடியுமா? நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்தால் பாசாட்டுவதில் கஷ்டம் இருக்க முடியாது. நாங்கள் குறைகளை சுட்டிக் காட்டும்போது நீங்கள் ஆத்திரம் அடையமாட்டீர்கள்; தவறாக எண்ணமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன். எதிர்க் கட்சியில் இருக்கும் எங்களுடைய கடமை நீங்கள் என்ன வேலை செய்கிறீர்கள், ஏதாவது தவறான முறையில் செய்கிறீர்களா என்று பார்ப்பதுதான்.

6-00

P.m

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள், தோழமை கட்சி என்பதற்காக சலுகை காட்டி விட்டோம் என்று குறிப்பிடுகிறார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சட்டமன்ற உறுப்பினர் உண்ணாவிரதம் இருந்தார் என்பதற்காக விருதுநகரில் கைது செய்யப்பட்டது உறுப்பினருக்குத் தெரியுமா?

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : ஏதோ ஒரு இடத்தில் நடந்திருக்கலாம். தஞ்சை மாவட்டத்தில் உங்கள் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களே துன்பப்படுகிறார்கள். அதையும் நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டு, ஒரு கட்சியின் ஆதரவு வேண்டும் என்பதற்காக நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று சான்றுகள் கூறுகின்றன. ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக எவ்வளவோ கடுமையான தாக்குதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவுக்கும் பிறகு, அமைதியை காக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது, அதை அரசாங்கம் கவனிக்கவில்லை என்றால், அதை குறை கூறாமல் இருக்க முடியுமா? இப்படிப்பட்ட நிலையை வளர்க்க வேண்டாம் என்றுதான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உங்களுடைய ஆட்சி ஸ்திரமான ஆட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் சொல்லுகிறோம். அதிர்ஷ்டவசமாக தமிழ்நாட்டில் கூட்டு ஆட்சியில்லாமல் ஒரு கட்சியின் ஆட்சியாக இருப்பது, மாநிலத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகை செய்யும் என்று கருதினோம். அந்தப் பெருமைக்கு ஏற்றவாறு நீங்கள் அமைதியை நிலை நாட்டவில்லை என்றால், அதைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு எங்களுக்கு இருக்கிறது. எப்பேர்ப்பட்ட புரட்சி

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [26th February 1969]

தஞ்சை ஜில்லாவில் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை அரசு கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கம்யூனிஸ்டுகளை தாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நான் இதைச் சொல்லவில்லை. கம்யூனிஸ்டுகளும் அங்கே தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நிலச்சுவாந்தார்கள் தாக்கி இருக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்டுகள் வீட்டுக்கு தீ வைத்திருக்கிறார்கள். யார் செய்தாலும் சரி, கம்யூனிஸ்டுகள் செய்தாலும், நிலச்சுவாந்தார்கள் செய்தாலும், அங்கே அமைதி இல்லாத நிலைமை காணப்படுகிறது. உணவு உற்பத்தி அதிகமாக ஆகக் வேண்டிய நேரத்தில், அதை வைத்து கிளர்ச்சி நடக்கிறது என்றால் அதை அரசு உடனடியாக கவனித்துத் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். 1967-68-ல் குறுவை நல்ல விளைச்சல் ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் கொள்முதல் 1966-67-ஐ விட 1967-68-ல் மிகக் குறைவு என்று கண்டோம். இந்தத் தடவையும் அதிக மகசூல் ஆகியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் விவசாயத் துறையில் நல்ல உரம் போட்டு, நல்ல விளைச்சல் செய்திருக்கிறார்கள். அது தொடரும் வகையில் சமாதானம் நிலைக்கும்படி நடவடிக்கை எடுத்தீர்களா என்றால் இல்லை. யார்மீது குற்றமிருந்தாலும் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுங்கள். கூலித் தகராறு என்றால் சட்டம் போடுங்கள். 4 படி கூலி, 5 படி கூலி என்று ஏதாவது நிர்ணயச் சட்டம் போடுங்கள். அதன்படி கொடுக்காவிட்டால், அதன்படி அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுங்கள். அந்தமாதிரி நடவடிக்கை எடுத்து சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதுடன், அமைதியையும் காக்கவேண்டும் என்று கூறிக் கொள்ளுகிறேன்.

தஞ்சை ஜில்லாவில் இவ்வளவு பெரிய புரட்சி ஏற்பட்ட பிறகும், வேண்மணி தகராறு சம்பவம் ஏற்பட்ட பிறகும், அந்த சம்பவத்திற்கு இந்த சபையில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் படாததற்கு வருந்துகிறேன். ஒருகால் தஞ்சை ஜில்லாவைப் பற்றித் தவறான முடிவு ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று கூட அஞ்சுகிறேன். நான் அந்த மாவட்டத்திலிருந்து வந்திருப்பவன். அங்கே சேனைகள் தயாராக்கப்படுகின்றன. நல்ல வாலிபர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு மிலிடரி டிரையினிங் கொடுக்கப்படுகிறது. யாருக்காக இந்தச் சேனை? அதையும் இந்த ஆட்சி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றால் அது நியாயமா என்று கேட்கிறேன். அந்த ஜில்லாவின் போக்கு எப்படி இருக்கிறது? அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்துவது யார், யார்?, சட்டத்திற்கு புறம்பான காரியங்கள் செய்கிறார்களா என்று, பார்த்து, சட்டத்திற்கு புறம்பாக காரியங்கள் செய்கின்றவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். தஞ்சை ஜில்லாவில் உணவு உற்பத்தி குறைபுமானால், தமிழ்நாட்டில் அமைதி குறையும் என்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். மேலும் இந்த நிலை நீடிக்காத வண்ணம் விவசாய அமைதியை ஏற்படுத்த வேண்டும். விவசாய கூலியில், குத்தகை கூலியில் மாறுதல் செய்யவேண்டுமானால் சட்டம் போட்டுச் செய்யுங்கள். எதைச் செய்ய வேண்டுமானாலும் சட்டம் போட்டுச் செய்யுங்கள். அவ்வாறு செய்து தஞ்சை ஜில்லாவில் விவசாய அமைதியை காணுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். இன்னும் சில விஷயங்களை இந்த சபை முன் வைக்கிராமென்று

26th February 1969] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

எண்ணியிருந்தேன். காலம் அதிகம் இல்லாதபடியால் அவற்றைக் குறுக்கி சில வார்த்தைகள் சொல்ல தலைவர் அனுமதியளிக்க கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நெல் கொள்முதலை எடுத்துக்கொண்டால் நெல் விலை உயர வில்லை. போதுமான விலை கொடுக்கப்படவில்லை என்று நாங்கள் கூறுவது எல்லாம் ஏதோ ஒரு கட்சிக்கு உரியதாக எண்ணுகிறார்கள். அது தவறு. உண்மையிலேயே சாகுபடி நிலையை எண்ணிப் பார்த்தால் விலைவாசி உயர்ந்த காரணத்தால், மிகக் கஷ்டமான நிலையில் விவசாயம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் உற்பத்தியாகிற நெல்லுக்கு அதிக விலை வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்கம் அதைக் கவனிக்க வேண்டும். நெல் விலையை உயர்த்த முடியவில்லை என்றாலும் பாதகமில்லை அதற்குப் பதிலாக வேறு சில உதவிகளை விவசாயிகளுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் கடனுக்கு தற்போது 8½ சதவீதம் அல்லது 9 சதவீதம் வாங்குகிறார்கள். அதைக் குறைத்துக் கொடுக்கலாம் அல்லது தள்ளுபடி செய்யலாம். உர விநியோகத்தில் விற்பனை வரியைத் தளரிக் கொடுக்கலாம். டிராக்டர் போன்ற உபகரணங்கள் கொடுக்கிற வாடகை ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 18 வசூலிக்கிறார்கள். மறு உழவுக்கு ரூ. 15 வாங்கப்படுகிறது. இந்தத் துறையில் மாறுதல் செய்யலாம். இவற்றையாவது சீக்கிரம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாய கூலிகள், இதரச் செலவுகள், எல்லாம் உயர்ந்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக இந்த படி அரிசித் திட்டத்தைக் குறை சொல்வதாக நினைக்க வேண்டாம். படி அரிசித் திட்டம் என்றாலே பலருக்கு கோபம் வருகிறது. தங்கள் கட்சிக் கொள்கையாக தேர்தலுக்கு ஒரு பிரச்சனையாக வைத்து அதன் பேரில் ஆட்சிக்கு வந்திருந்தாலும் கூட, நான் இதைச் சொல்லும்போது அவர்களுக்குத் தேர்தலில் சொல்லிய பல விஷயங்கள் நினைவுக்கு வரலாம். ஆனால் தைரியமாக படி அரிசி போட முடியாததை போடுவதாகச் சொல்லிவிட்டோம் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆத்திரப்படக் கூடாது. இந்தப் படி அரிசி அவசியம்தானா? அதை வெற்றிகரமாக நடத்த முடியுமா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாகாணம் பூராவும் போட்டிருந்ததா? ஏதோ சில நகரங்களில் கூட பூரணமாகக் கொடுக்க முடியவில்லை. அதனால் வரும் நஷ்டத்தைப் பார்த்தால் ஏழு, எட்டு கோடி அளவுக்கு இருக்கிறது, அதற்கு மேலும் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். முடியாதத் திட்டத்திற்கு பெரிய தோகையை ஏன் செலவழிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்கள் கட்சித் தலைவரின் அனுமதியின் பேரில் சொல்கிறேன். அந்தத் திட்டத்தைக் கைவிட்டால் அதுபற்றி தவறாக சத்தம்போட்டுப் பேச மாட்டோம். படி அரிசி போடுவதாக சொன்னார்கள். போட முடியவில்லை என்பதைப் பார்த்தோம். அதைக் கைவிட்டதில் தவறில்லை. அதைச் சமாளிப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை என்றுதான் சொல்வோம். ஒரு ரூபாய்க்கு படி அரிசி என்று பார்த்தாலும், அதில் பெரிய சாதகமோ லாபமோ இல்லை. கண்ட்ரோல் விலையில் அரிசி வாங்கினாலும் ரூ. 1-32-க்குக் கிடைக்கிறது. ஆனால் அந்த 32

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [26th February 1969]

பைசாவைக் குறைப்பதற்காக நாம் எழுட்டு கோடி ரூபாய்கள் நஷ்டப்படவேண்டியிருக்கிறது. அது பத்து பதினைந்து கோடி என்று வரும்போது தொந்தரவு அதிகமாகும். இப்போது போடும் பகுதிகளில் எல்லாம் சரியாகப் போட்டால் தொந்தரவு படுகிறார்கள். ஆகையால் இந்தத் திட்டத்தை நீங்கள் புனராலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. வி. தங்கபாண்டியன் : On a point of information, Sir மதிப்பிற்குரிய நண்பர் அவர்கள் படி அரிசி வேண்டாமென்று திட்டவாட்டமாக இந்த அவையில் கூறுகிறார்களா? சின்ன பட்டி தொட்டிகள் தோறும் நகரங்கள் தோறும் படி அரிசி வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் கட்சி சார்பாக பாளை கட்டப்படுகிறது. அதைத் தவிர்க்கத் தைரியமுண்டா?

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : படி அரிசி வேண்டாமென்பதல்ல. இரண்டு ஊர்களில் மட்டும் போட்டுவிட்டு மற்ற ஊர்களுக்கு ஏன் போடவில்லை என்றுதான் கேட்கிறார்கள். போட்டால் எல்லா ஊருக்கும் போடவேண்டுமென்று கேட்பதில் தவறில்லை.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : கனம் அங்கத்தினர் நோக்கம் படி அரிசி திட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்பது. அப்படியானால் பாளை கட்டும் திட்டத்தை அவர் ஆதரிக்கவில்லையா, ஆதரிக்கிறாரா?

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : மாதக்கணக்கில் குடிதண்ணீர் கிடைக்காத நிலைமையில் பாளை கட்டுவது நியாயம்தானே?

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : படி அரிசி போடுவோம் என்று ஆசை காட்டியதால்தான் நீங்கள் ஆட்சிக்கு வர முடிந்தது என்ற காரணத்தால், மக்கள் உங்களை நம்பி ஓட்டுப்போட்ட காரணத்தால் அவர்கள் கூறிய அந்தப் படி அரிசி எங்கே எங்கே என்று கேட்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, தஞ்சை ஜில்லா கொள்முதல் பற்றி சொன்னார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் 1967-68-க்கு 3 லட்சம் டன் அளவில் குறுவையிலே கிடைக்குமென்று விவசாய அமைச்சர் சொன்னார்கள். அதிக விஸ்தரிப்பு திட்டங்கள் ஏற்பட்டு நல்லமுறையிலே விளைந்திருந்தது. 1966-67-ல் 210 ஆயிரம் டன் அங்கிருந்து கேட்கப்பட்டு 1967-68-ல் 190 ஆயிரம் டன்தான் கிடைத்தது. அதற்குக் காரணம் அங்குள்ள நிலைமைதான். அந்த நிலைமை மாறினாலன்றி தஞ்சையிலிருந்து அரிசி வராது.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : பொதுவாக நான் வாக்குவாதத் குரிய விஷயத்தைக் கூறாமல் என்னுடைய வேண்டுகோள்களைத் தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன். மின்சார வாரியம் பற்றி கூறும்போது தொழில் துறையில் குறைவாகக் கட்டணம் வசூலிக்க வேண்டுமென்றும் அப்படியில்லாததால்தான் தொழில் துறை நலிந்துவிட்டது என்றும் கூறினார்கள். விவசாயத் துறைக்கு அதிக சலுகை கொடுத்து வழங்கப்படுவதாக அமைச்சர் தெரிவித்தார்கள். ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். தற்சமயம்

26th February 1969] [திரு. என். சந்திரசேகர் தேவர்]

அவர்கள் உரையில் பார்த்தால், நம்முடைய மொத்த கொள் முதலிலே சரிபாதி தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருந்துதான் செய்யப் படுகிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. இன்னும் அதிகமாகக்கூட கொள்முதல் செய்யலாம். அந்த அளவுக்கு வசதியும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் சரியான முறையில் விவசாயம் உற்பத்தி செய்யாவிட்டால், இந்த மாநிலத்தின் உணவு நிலை மிகவும் மோசமாகிவிடும். தஞ்சை மாவட்டத்தில் குழப்பமும் கொந்தளிப்பும் ஏற்பட்டால் நாம் ஆட்சி சரிவர செய்ய முடியாமல் போகும். எப்படிப்பட்ட நிலையிலும் விவசாயம் தடைக்க, நன்றி நடைபெற, இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

இன்று ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் பல கட்சிகளின் கூட்டு அடிப்படையில் ஆட்சிக்கு வந்து இருக்கிறார்கள். ஆகையினால் அவர்கள் இன்றைக்கு சில கட்சிகளின்மீது நடவடிக்கை எடுக்கத் தயாராக இல்லை. சில கட்சிக்காரர்கள் தங்களுடைய அரசியல் நலன்களுக்காக விவசாயிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். பொதுவாக தவறு செய்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும். இந்த அரசு நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டுமானால் கட்சிக் கண்ணோட்டம் இன்றி செயல்பட வேண்டும்.

இந்த ஆட்சி மீது குறை சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. இந்த அரசு விவசாயத் துறையில் அமைதியைக் காக்க செய்யத் தவறிய சிலவற்றை செப்டம்பர் மாதத்திற்குப் பிறகு நடந்தவற்றை சொல்ல விரும்புகிறேன். செப்டம்பர் 1-ம் தேதி நாகையை அடுத்த ஆவரானி, புதுச்சேரி என்ற பகுதியில் ஒரு தகராறு ஏற்பட்டது. ஆயிரக்கணக்கான நஞ்சை நிலம் அறுவடை செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது. அவற்றை சில பேர் சூறையாடிச் சென்றதோடு மட்டுமல்ல, மாவட்டப் போலீசையும் தாக்கி இருக்கிறார்கள். கல் வீசி இருக்கிறார்கள். செப்டம்பர் 6-ம் தேதி மன்னார்குடி அருகே தேவன்குடி கிராமத்தில் பல வீடுகளில் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. நாகையில் போலீசை தாக்கி இருந்ததும்கூட, நம்முடைய தோழமை கட்சி என்பதற்காக அவர்கள் மீது எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. கொரடாசேரி அருகே சிமிழி என்ற கிராமத்தில் விவசாய நிலச் சுவாந்தாரை தாக்கி இருக்கிறார்கள். இது எல்லாம் நடைபெறுவதற்கு காரணம், போலீஸ் தாக்கப்பட்ட பிறகும் நடவடிக்கை எடுக்காத காரணத்தினால் தான். செப்டம்பர் மாதம் 19-ம் தேதி தேவன்குடி கிராமத்தில் வீடுகள் தீ வைக்கப்பட்டன அதன் மீது அரசாங்கம் எடுத்த நடவடிக்கை என்ன? செப்டம்பர் 29-ம் தேதி நமசிவாயபுரம் கிராமத்தில் நிலச்சுவாந்தார்கள் அனுமதி இல்லாமல் கதிர் அறுத்து இருக்கிறார்கள்.

இன்னும் பார்த்தால் செப்டம்பர் 27-ம் தேதி மன்னார்குடி பயங்காட்டூர் கிராமத்தில், ஒரு மிராசதார் வெளியே சென்று கிரும்பி வரும்போது, அவரை வழி மறித்து, சவுக்குத் தோப்பில் கட்டி சூடு போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி பலவிதமான தகராறுகள், கீழ்வெண்மணி சம்பவம் அசை நினைக்கின்றபோது மனிதனுடைய கொலைகள் நடந்திருக்கின்றன. இவ்வளவுக்கும் பிறகுதான்

[26th February 1969]

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : பாங்கியில் கடன் வாங்காமல் சொந்தமாக வாங்க முடியும் என்ற நிலையில் உள்ளவர்களிடம் பாங்கியில் கடன் வாங்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : 2½ சதவீதம் நஷ்டம் ஏற்படவேண்டிய அவசியமில்லை. அங்கத்தினர் பணத்திற்கு 6 சதவீதம் வட்டி கிடைக்கும்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : தொடர்ந்து மின் இணைப்பு வருகிறது. அரசாங்கத்திற்கு ரூ. 2,000 யார் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு மின் இணைப்பு கொடுக்க உத்தரவு இருந்தது. அப்படியானால் பிரையாரிடி கிடையாது. முறைப்படி கேட்டால் கூட லோன் வசூல் செய்கிறார்கள். பிரையாரிடி முறை அங்கு இல்லை.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : பிரையாரிடி உண்டு. பணம் கட்டவேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை.

THIRU SAW GANESAN : Is it Question time, Sir?

VICE-CHAIRMAN : No, the hon. Member is requested to limit his speech to one minutue more. There are five more speakers.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : பொதுவாக விவசாயத் துறையில் அமைதியில்லை. சமய பிரசாரத்தில் அமைதியில்லை. கல்லூரிகளில் அமைதி காணமுடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட அமைதி குறைவு தமிழ்நாட்டில் இருப்பதை அமைச்சர் கவனித்து ஏற்ற நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டியதாக எடுக்க வேண்டும். அமைதி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. சா. கணேசன் : தலைவர் அவர்களே. கனம் உறுப்பினர்கள் முன்னே பேசும்போது நான் குறிப்பிட்டதை மனதில் கொண்டு தொழிற்றுறையில் மின்சாரத்திற்கான கட்டணத்தை குறைக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நான் எந்தத் தொழில்துறையிலும் இல்லை என்று அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. சி. வி. இராஜகோபால் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய பேருரைக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பேசுவதற்கான நல்வாய்ப்பைத் தந்த தங்களுக்கு எனது நன்றியை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்த மேலவையில் திருக்கோயில் இல்லாத நிலையில் பேசுகிற ஒரு துர்பாக்கியமான நிலையில் நான் இப்போது இருக்கிறேன். “முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறை என்று வைக்கப்படும்” என்ற முறையில் அண்ணா அவர்கள் இங்கே இருந்தார்கள். அவருடைய சபாவமே பகைவர்களைக் கூட நண்பர்களாக்கிக் கொள்ளுகிற ஒன்றாகும். அதிலே அவர் பெரும் பயிற்சி உடையவர். ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னாலேயே ஒரு

26th February 1969]

[திரு. சி. லி. இராஜகோபால்]

புதுமையான சகாப்தத்தை உருவாக்கியவர். ஏழை எளியவர், கஞ்சுடைய வாழ்வில் அவர்கள் என்றென்றும் இன்பம் காண வேண்டும் என்று அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி கொஞ்ச நஞ்சுமல்ல. கடந்த 30 ஆண்டுகளாக இரவு பகல் என்று பாராமல் பற்றற்ற நிலையில்—பற்று அற்று என்றால் வீட்டை மறந்து மனைவி மக்களை மறந்து—அவர் பணியாற்றி வந்தார். நான் கூட அவருடன் கூட்டத்திற்கு 10 நாட்களுக்கு 8 நாட்களுக்கு என்று சுற்றுப்பயணம் சென்றுவிட்டு திரும்பி வரும்போது நான் அவருக்கு நினைவு படுத்துவேன். உங்களுக்கு என்று மனைவி 6-20 மக்கள் இருக்கிறார்கள். வீடு வாசல் இருக்கிறது. இவைகளைப் பார்த்து வேண்டும் என்ற எண்ணமில்லாமலே இருக்கிறீர்களே p.m.

என்பது நான் கவனப்படுத்தினால் தான் 'ஆமாம், ஆமாம், இவைகள் எல்லாம் என் கவனத்திற்கே இத்தனை நான் வரவில்லையே' என்பார். அந்த அளவுக்கு அவருடைய சிந்தனை எல்லாம் நாடு என்றும், நாட்டு மக்கள் என்றும் அலைந்து என்பதைத்தான் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான்தான் இப்படிக்குறிப்பிடுகிறேன் என்று நீங்கள் யாரும் தயவு செய்து எண்ணத் தேவையில்லை. எனக்கு முன்னாலேயே, அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக இருந்த திரு. காமராஜர் அவர்கள் கூட அண்ணா அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டில் இருந்தபோது, ரொம்பவும் வேதனையோடு தெரிவித்தாராம். 'ஐயோ இந்த ஒரு பெரிய மனிதரானே, நாடு, மக்கள் என்று அலைந்து கொண்டு இருந்தார், அவர் எப்படியாவது இந்த நோயினிருந்து நல்லபடியாக எழுந்து வரவேண்டும்' என்று எண்ணினாராம். நான் ஏன் இதை யெல்லாம் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் அவர் அமைத்துக் கொடுத்த, அவர் வழி வந்த புதிய சகாப்தத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த இந்த புதிய அமைச்சரவையில் திருக்கோயில் இல்லையே தவிர மூர்த்திகரம் இருக்கிறது. அண்ணா அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணியை இவர்கள் தொடர்ந்து நடத்துவார்கள் என்ற பரிபூரண மான நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அது மட்டுமல்ல. அண்ணா அவர்கள் எவ்வளவு பொறுமையாக மற்றவர்கள் காது புளிக்கத் தக்க வகையில் பேசிய பேச்சுக்களையெல்லாம் வெறும் இனிமையாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் தெரியுமா? அதையும் இந்த அமைச்சர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு இரண்டொரு வார்த்தைகளையும் இவர்கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன்.

அண்ணா அவர்கள் எப்போதும் 'மன்னிப்போம், மறப்போம்' என்பார். கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்கிற வார்த்தைகளுக்கு முன்னால் முதலில் எல்லோரிடமும் நேர்மை வேண்டும் என்று விரும்பினார். சமஸ்கிருதத்திலே சத்தியமேவ ஜயதே என்பார்கள். அதைப் போல் வாய்மையே வெல்லும், நீதி வேண்டும், நேர்மை வேண்டும் என்றெல்லாம் வலியுறுத்தியவர் அண்ணா அவர்கள். அவர்கள் வழி வந்தவர்கள்தான் இன்று முன்னேற்றக் கழக அமைச்சர்களாக இருக்கிறார்கள். அண்ணாவின் கொள்கைகளைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து ஏழை எளியவர்களுக்கு நல்ல பணியாற்றுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

[திரு. சி. வி. இராஜகோபால் [26th. February 1969]

இந்த பேரவையில் பேசுகிற பலரும் விவசாயத் துறையில் இவ்வளவு குறைபாடுகள் இருக்கின்றனவே என்று குறைப்பிட்டார்கள். உள்ளபடியே நாடெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இயற்கை அறவே நம்மை ஏமாற்றிவிட்டது. அதை யாரும் மறந்துவிட வேண்டாம். வடாற்காடு மாவட்டத்திலே கலவை என்று ஒரு ஊர் இருக்கிறது. அங்கே ஆடுமாடுகள் குடிக்கக் கூட தண்ணீர் இல்லாத காரணத்தால் அங்கே இருக்கிற விவசாயிகள் தங்கள் மாடுகளைக் கூட விற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது 10 நாட்களாக அங்கே நிலவுகிற நிலைமையைக் கூர்ந்து கவனித்தால் இது நன்றாகப் புரியும். அங்கே இருக்கிற விவசாயிகள் எல்லாம் தாங்கொதை கஷ்டத்திற்கு ஆளாகி இருக்கிறார்கள். விவசாயிகளும் $\frac{1}{4}$ வயிறு, $\frac{1}{2}$ வயிறு சாப்பாடு என்று எங்கேயோ விளைந்ததைக் கொண்டு சாப்பிட்டு வருகிறார்கள். வடாற்காடு செங்கல்பட்டு ஜில்லாக்களில் அறவே விளைச்சல் கிடையாது. இரண்டாயிரம் கிராமங்களில் 50, 100 கிராமங்களில் தான் விளைச்சல் நடந்திருக்கிறது. அதுவும் எப்படி? கிணற்றின் அடியில் இருக்கிற தண்ணீரை காண்ட மூலம் இறைத்து பயிர் செய்திருக்கிறார்கள்.

முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கு தான் ஒன்றை பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். விவசாயத்தில் உற்பத்தியைப் பெருக்க நீங்கள் எவ்வளவோ முழு முயற்சி எடுக்கிறீர்கள். ஆனால் சில முறைகளை நாம் மாற்றி அமைக்கத் தான் வேண்டியிருக்கிறது. என்னையிட உங்களுக்கு எல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். ஜப்பானில் கையாளுகிற முறைகளையெல்லாம் நாம் இங்கே உபயோகப்படுத்த வேண்டும். ஜப்பான் நாட்டு விவசாயிக்கு 5 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது என்றால் அவனுடைய முழு உழைப்பையும் முழுகவனத்தையும் அதற்காகத் தருகிறான். ஆனால் இங்கே நிலம் வைத்திருப்பவர்களின் நிலைமை வேறு. ஒருவருக்கு 30, 40 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது என்றால் அதோடு பல பிசினசும் இருக்கும். 8 கடை இருக்கும், அல்லது 3 மண்டி இருக்கும். சில நேரங்களில் தகராறுகள் வந்தால் தான் நிலத்தைப் பற்றி கவலைப்படுவார்கள். இதனால் தான் இங்கே உற்பத்தி பெருகுவதில்லை. நானே ஒரு வியாபாரம் ஆரம்பித்து அதை நான் கவனிக்காமல் மற்றவர்களிடம் விட்டுவிட்டால் அதனால் எனக்கு லாபம் இல்லை, நாட்டுக்கும் லாபமில்லை. எனவே தான் சொல்லுகிறேன் விவசாயத் துறையில் இருக்கும் சில முறைகளை மாற்றி அமைத்தாக வேண்டும். அதற்காக நல்ல திட்டம் போட வேண்டும். திட்டம் போட்டால் மட்டும்தான் போதாது, இந்த திட்டத்தால் ஆபத்து வருமா வராதா என்று பார்த்து அதில் செயல்பட வேண்டும்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் ஸ்பாய்க்கு ஒருபடி அரிசி போடுவதை வரவேற்றார். அவர் நல்ல எண்ணத்தில் சொன்னாரோ அல்லது வேறு எண்ணத்தில் சொன்னாரோ தெரியாது. உள்ளபடியே அண்ணா அவர்கள் இதை ஒரு பொருளாக தான் திட்டத்திற்காகத் தான் கொண்டு வந்தார்கள். சென்னையில் ஏராளமான பணம் இருக்கிறது. கிராமத்தில் நிறைய அரிசி கிடைக்கிறது. ஆக அந்தப் பணம் கிராமத்திற்குப் போகட்டும்;

26th February 1969] [திரு. சி. வி. இராஜகோபால்]

கிராமத்திலே உள்ள அரிசி நகரத்திற்கு வரட்டும் என்று தான் இதை ஏற்படுத்தினார்களே தவிர வேறு எதோ பட்டனத்தில் இருக்கிற மக்களுக்கு அரிசி குறைந்த விலையில் போட்டு கிராமத்தில் உள்ள மக்களை பட்டினியாய்ப் போட வேண்டும் என்று போடவில்லை.

தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால் எவ்வளவோ தகராறுகள் இன்றைய தினம் இருக்கின்றன. இங்கே உள்ள முன்னேற்றக் கழக அமைச்சர்களும் உறுப்பினர்களும் பல்வேறு தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள். தொழிலாளர்களுடைய தலைவர்கள் யாரும் நன்மை செய்வதே இல்லை. உண்மையிலேயே தொழிலாளர்களின் நன்மைக்காக அவர்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்களா என்றால் இல்லை. தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைப்பதே கஷ்டம். வேலை கிடைத்துவிட்டால் எதையாவது சொல்லி அவர்களை யூனியனில் சேர்த்துவிடுகிறார்கள். அந்த யூனியனுக்கு ஒரு தலைவர். அவர் உண்மையாக இருக்கிற கஷ்டங்களுக்காக போராடினால் கூட பரவாயில்லை. தொழிலாளர்களைக் கெடுக்கத் தான் பல நேரங்களில் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களைப் பார்த்து கண்டதைப் பேசுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் வேறு வேலையே கிடையாது. அவர்களுக்கு என்ன வேலை என்றால் தொழிலாளர்களை ஒன்றாகக் கூட்டுவது. 'முதலாளி என்ன அவ்வளவு சம்பாதிக்கிறானே. உன் உழைப்பு, உன் ரத்தம் தானே. அவனா உழைக்கிறான். நீ தானே உழைக்கிறாய்' என்று பேசி அவர்களைக் கிளறிவிட வேண்டியது. அண்ணா அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் எல்லோரும் உழைக்க வேண்டும் என்று விளம்பினார். உழைக்காமல் யாரும் இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னார். என் மீதே அவருக்கு சில நேரங்களில் கஷ்டம் இருக்கும். ஏனென்றால் நான் உழைக்கவில்லை என்பதால். உழைப்பால் தான் இந்த நாட்டுக்கு நலம் பெருகும், நாட்டுக்கு நல்வாழ்வு கிடைக்கும் என்பார்கள். உழைக்காமல் எமாற்று கிறவர்களைக் கண்டால் ஒரு மாதிரியான கோபம் கூட அவருக்கு வரும்.

ஒரு தொழிலாளி ஒரு துறையில் இருக்கிற யூனியனில் தலைவராக இருந்து கொண்டு தொழிலாளர்களை கெடுக்கக்கூடாது. இதைத் தொழிலாளர்கள் கொஞ்சம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். என்னுடைய நண்பர் பராங்குசம் அவர்கள் கூட ஒரு தொழிலாளர் தலைவர் தான். அந்த மாதிரி போக்கிலே அவர் ஈடுபடவில்லை. அவருக்குத் தெரியும், சில சில சூழ்நிலையில், சில சில நிலைமை களுக்கு ஏற்றவாறு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று. இல்லாவிட்டால் எல்லாம் குட்டிச் சுவர் ஆகிவிடும்.

இங்கே கூட கேட்டார்கள். அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி அதிகமாக தரவேண்டுமென்று. இப்படி வசதி யாக இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் மேலும் வசதி செய்து தரவேண்டுமென்று யோசனை சொல்கிறபோது 100-200 சம்பளம் வாங்கும் தொழிலாளர்கள் நிலைமையை கவனிக்க வேண்டாமா? ஆட்சி யாளர்கள் இதை கண்கொண்டு பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. வி. இராஜகோபால்]

[26th February 1969]

கல்வித்துறையைப்பற்றி ஒரு அங்கத்தினர் பேசினார்கள். கல்வித்துறையில் முன்பு படிக்க சிலருக்குத்தான் வாய்ப்பு இருந்தது. மக்கள் ஒழுக்கம், நாகரீகம் வளர்ந்து விட்ட பிறகு படிப்பு ஒரு 'பேன்சி'யாகு போய்விட்டது. நாம் நன்றாக படிக்க வேண்டும். படித்த பிறகு நம்முடைய குறிக்கோள் என்ன என்ற அடிப்படையில் நாட்டுக்கு ஐந்து வருடம் நம்முடைய சேவையைத் தரவேண்டும். அதற்குப் பிறகு மாணவர்கள் அரசியலுக்கு வரவேண்டும். தற்காலத்தில் இருக்கும் 'சிலபஸ்ஸை' மாற்றி அமைக்க வேண்டும். மாணவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான குறைபாடுகளை சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் இப்போது 'அன்டியூ அட்வான்டேஜ்' எடுத்துக்கொண்டு விடுகிறார்கள். படிக்கிற வரையில் படிப்பு ஒன்றையே கவனத்தில் கொள்ளாமல் அவர்கள் ஏதேதோ பிரச்சனைகளில் போய் விடுகிறார்கள். இப்போது எங்கே பார்த்தாலும் மாணவர்கள் ரகளை, மாணவர்கள் ஒழுக்கம் கெட்டுவிட்டது. ஆகவே மாணவர்களுடைய பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு, ஒரு கமிட்டியை, நண்பர் கிருஷ்ண மூர்த்தி, இப்போது அவைத் தலைவராக இருக்கும் சங்கரலிங்கம், அறிவழகன், ராஜா ஐயர் போன்றவர்களைப்போட்டு அமைக்க வேண்டும். இப்படி கமிட்டியைப் போட்டு அவர்கள் தரும் கருத்துக்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தால் மாணவர்கள் சமுதாயம் நல் வழியில் திரும்பும், அப்படிப்பட்ட ஒரு கமிட்டியை அரசாங்கம் அமைக்க வேண்டுமென்று கூறி விடைபெறுகிறேன், வணக்கம்.

திரு. கே. எஸ். மணி: மன்றத் தலைவரவர்களே, மதிப்பிற்குரிய தபிதீக் ஆளுநர் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முகமாக நடைபெறும் இந்த விவாதத்தில் நானும் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆளுநர்பெருமான் ஆற்றிய உரை சென்ற திங்களில் இங்கே ஆற்றி இருந்தாலும், அவர் உரையாற்றுகிற நேரத்திலே எங்களுடைய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மருத்துவ மனையில் சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். அவர் உரையாற்றுகிற நேரத்திலும், பிற நேரங்களிலும் அவர் நல்ல திடகாத்திரமாக திரும்பி வரவேண்டுமென்று கூறி இந்த உரையை நிகழ்த்தினார்கள். அது பொய்த்து விட்டது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நல்ல சிறந்த சீரிய பாதையை அமைத்து எங்களை எல்லாம் பாதி வரை அழைத்து வந்து பாதி வழி கடப்பதற்குள் பறந்து சென்று விட்டார்கள். பாதி வழி அழைத்து வந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பாதையிலே பறந்து சென்று விட்டாலும் மீதி உள்ளவர்களிடத்தில் மீதி உள்ள வழி கடக்கும் உபாயத்தை சொல்லிச் சென்று இருக்கிறார்கள். அதற்கு அறிஞர் பாகத் தான் இன்றைய தினம் திராவிடமுன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய சட்டமன்றக் கட்சியின் சார்பாக முதலமைச்சராக கலைஞர் அவர்கள் தலைமைப் பொறுப்பேற்று, 'அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் விட்டுசென்ற பணியை நிறைவேற்றுவேன்' என்று அறிக்கைவிட்டார்கள்.

26th February 1969] [திரு. கே. எஸ். மணி]

கீழ்வெண்மணிச்சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அதிலே காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ரொம்ப அதிகமாக சொன்னார்கள். நாற்பது பேருக்கு மேல் உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டார்கள். இந்த அரசு கடமையைச் செய்யவில்லை என்று சொல்கிறார்களே தவிர, 'இன்னின்னதை செய்யத் தவறியது, இதைச் செய்து இருக்க வேண்டும், இதைச் செய்து இருந்தால் இப்படி ஏற்பட்டு இருக்காது' என்று யாரும் சொல்லவில்லை. காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள், ரொம்ப வருத்தப்படுகிறார்கள். ஏதோ இந்த மாநிலமான நிகழ்ச்சிகள் திராவிட முன்னேற்றக்கழக ஆட்சியின் போது தான் ஏற்பட்டது என்றும், தாங்கள் ஆட்சியில் இருந்த போது இப்படிப்பட்டவைகள் ஏற்படவில்லை என்றும் சொன்னார்கள். அவர்கள் ஆட்சியில் இருந்ததை எல்லாம் மறந்து விட்டு இப்போது எதிர் கட்சியில் இருக்கிறோம் என்பதற்காக சட்டம் கெட்டுவிட்டது, ஒழுங்கு குலைந்து விட்டது என்று சொல்கிறார்கள். இதனால் ஒரு வீட்டில் 42 பேர் இறந்து விட்டார்கள் என்று இந்த அரசாங்கத்தின் மீது அதை திருப்புகிறார்கள். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்டபோது 1957-ல் தமிழ் நாட்டிலே முகவை மாவட்டத்தில் ஒரு நாள் அல்ல 2 நாள் அல்ல 20 நாட்கள் இவைகள் நடைபெற்று இருக்கின்றன. என்னுடைய மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் சுந்தரேசத் தேவர் அவர்கள் 3 தேதியை குறிப்பிட்டு 3 சம்பவத்தை குறிப்பிட்டார்கள். நான் 20 நாள் சம்பவத்தை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முதுகுளத்தூரிலிருந்து பரமக் குடிவரை 2842 வீடுகள் பற்றி எரிந்து இருக்கிறது. இவற்றிலே 2735 வீடுகள் ஹரிஜன வீடுகள். மொத்தம் 2842 பற்றி எரிந்த வீடுகளில் 3,73,703 ரூபாய் சொத்து சேதம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இதை அப்போது போலீஸ் அமைச்சராக இருந்த பக்தவத்சலம் சட்டமன்றத்திலே அறிக்கையாக சமர்ப்பித்து இருக்கிறார்கள். இருபது நாள் அந்தக் கலவரம் நடந்தும் கூட ஒரு அமைச்சர் கூட அங்கே செல்லவில்லை. ஆனால் இப்போது இரண்டு அமைச்சர்கள் சம்பவம் நடந்த உடனே அங்கே அனுப்பப்பட்டார்கள். உடனே நடவடிக்கை எடுக்கும் படி உத்தரவு போட்டார்கள். பல பேர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இன்னும் பல பேர் கூழக்கு மன்றங்களில் சரண் அடைந்து இருக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடந்து இருக்கிறதா? நெல் உற்பத்தி அதிகரித்து இருக்கிறதா? நெல் கொள்முதல் சரியாக இல்லை. சென்ற ஆண்டை விட இந்த ஆண்டு கொள்முதல் அதிகரிக்கவில்லை. காரணம் இந்தப் பிரச்சினையால்தான் என்று சொல்கிறார்கள்.

இன்னொரு பக்கத்தில் கொள்முதலில் நெருக்குகிறார்கள்; பெரிய நிலைச் சுவாந்தார்களை கசக்கிப் பிழிகிறார்கள்; அதனால் அவஸ்தை யாக இருக்கிறது என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொன்னார். தலைச் சுவையாக எடுத்துச் செல்லுபவர்களை, வண்டியில் எடுத்துச் செல்லுபவர்களை தடுக்கிறார்கள் என்றும் தெரிவித்தார்கள். அப்படியானால் என்னதான் செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள்? ஒருக்கால் நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தது பொறுக்க முடியவில்லை என்ற குறையா? என்ன தவறு இருக்கிறது இரண்டையும் சேர்த்துச்

[திரு. கே. எஸ். மணி] [26th February 1969]

சொல்லுகிறீர்கள்? நெல்விலையை உயர்த்தவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதே நேரத்தில் அரிசி விலையை குறைக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். கடலைக்காய் விலையை உயர்த்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் கடலை எண்ணெய் விலையைக் குறைக்கவேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். அவர்களே சட்டமன்றத்தில் கடலை எண்ணெய் விலை ஏறியிருக்கிறதே, தெரியுமா என்றும் திருப்பி கேட்கிறார்கள். அப்படியானால் நெல்விலைநுந்து அரிசி கிடைப்பதும், கடலையிலிருந்து கடலை எண்ணெய் வருவதும் உண்மை இல்லையா? எதற்காக இரண்டையும் சேர்த்துப் பேசவேண்டும்? ஆளுங்கட்சியாக இருந்தவர்கள் எதிர் கட்சியாக வந்துவிட்டதால், இதைத்தான் சொல்லவேண்டும் என்று பொறுப்பை தட்டிக் கழிக்க சொல்லுகிறார்களா? அவ்வளவு கொடுமைகள் ஒரு மாவட்டத்தில் 20 நாட்கள் தொடர்ந்து கலவாம் நடந்தபோது, ஒரு அமைச்சர் கூட போய்ப் பார்க்கவில்லை. அப்போது சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்த திருமதி சௌந்தரம் ராமசுந்தரன் அவர்கள் சட்டமன்றத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் “பெண்களே அந்தப் பக்கத்தில் நடக்க முடியவில்லை. விடுகளுக் குள்ளே இருக்கிற பெண்களை வெளியே இழுத்து வந்து, நிர்வாக மாக்கி, தெருவில் நடக்கவிட்டு அதை வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள்; பெண்களைக் கற்பழிக்கின்றார்கள். தாய்க்குலம் இருக்கமுடியா என்று அச்சப்படுகிற நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்போது மந்திரியாக இருந்த எவரும் அந்தப் பகுதியை எட்டிப் பார்த்ததாக அந்த அம்மையாரும் குறிப்பிட்டவில்லை. இதுவரையில் கிடையாது. ஆனால் கீழ்வெண்மணி சம்பவங்கள் நடைபெற்றன என்று தெரிந்தவுடன் இரண்டு மந்திரிகள் உடனடியாக அந்த இடத்தைப் பார்வையிட்டு, தக்க நடவடிக்கை எடுத்தது, அதற்கு என்று ஒரு கமிஷன் நியமித்து, அந்தக் கமிஷன் விசாரணை நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, அரசாங்கத்தின் மீது குற்றம் சொல்லுகிறார்களே கவிர, அங்கே கிராமத்தில் போய், நீங்கள் இப்படிச் செய்யாதீர்கள், அப்படிச் செய்யாதீர்கள்’ என்று இன்று குறை சொல்லப்பவர்கள் யாரும் அங்கே போய் சொல்லவில்லை. இப்போது எந்தக் கூலியாக இருந்தாலும், அதை நிர்ணயம் செய்து சட்டம் அக்குங்கள். சட்டப்படி செய்யங்கள் என்று காங்கிரசு கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு சுந்தரேசன் தேவர் சொன்னார்கள். நான் 1962 லிருந்த 1967 வரை சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தேன். விவசாய மான்யக் கோரிக்கை வருகின்ற நேரத்தில் ஒரு நாள் கூட விடவில்லை. ‘இதற்கு ஒரு கமிஷன் நியமிக்க வேண்டும்; தாலுக்கா வாரியாகப் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். அங்காங்கு இருக்கிற அதிகாரிகள், விவசாயிகள் விவசாய சங்கத் தலைவர்கள், நிலச்சுவாந்தார்கள் இவர்களைக் கொண்ட கமிட்டி அமைக்கவேண்டும்; மாநாடு நடத்தவேண்டும். இந்த கூலிப் பிரச்சனையைப் பரிசீலித்து சட்டமாக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அரசாங்கம் ஒரு உடன்பாடாவது செய்துகொள்ள வேண்டும்’ என்று நான் பேசாத ஆண்டு கிடையாது. அப்போது அவர்கள் கட்சி அட்சியில் இருந்தது. யாராவது ஏற்றிக்கொண்டார்களா? காங்கிரசு கட்சி தீர்மானம் போட்டதா? திரு. வெங்கட்ராமன் தொழில் அமைச்சராக இருந்தார். அவர் எழுந்து சொன்னார், ‘இது நடக்கிற காரியமா’ என்று. மன்னார்குடியில்

26th February 1969] [திரு. கே. எஸ். மணி]

மாநாடு கூட்டினார் அண்ணா அவர்கள். உரை ஆற்றினார்கள். மூன்று தரப்பினரையும் உட்காரவைத்துப் பேசினார். தலச் சுவாஸ்தார, விவசாயக் கூலி, அதிக்கார்கள் அவ்வளவு பேரையும் ஒரே மாநாட்டில் உட்கார வைத்து, அவரவர்களுக்கு தகவல்கையில் பதில் தெரிவித்து, இடைமூலகளை எடுத்துக் குறிப்பிட்டு அவற்றை நகரவதற்கான சாத்தியகூறுகளைக் கூறி, சமாதானமாகப் போகவேண்டும் என்று எவ்வளவோ தெளிவாக $1\frac{3}{4}$ மணி நேரம் எடுத்துரைத்தார். ஒரு மாநாடு காங்கிரசு ஆட்சியில் நடத்தியது உண்டா? அதைப் பற்றி கவலைப்பட்டது உண்டா? அதைப்பற்றி எண்ணியது உண்டா? கமிட்டி வைத்தது உண்டா? கிடையாது. இந்த இரண்டு வருடத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் மன்றக்குடியில் மாநாடு நடத்தினோம். அங்கே போலீஸ் துப்பாக்கிச் சூடு என்றவுடன், அதற்கு விசாரணை நடத்தி, அங்கே மாநாட்டை நடத்தி, மறுதினம் திருமதுரைப்பூண்டியில் கலெக்டர் அவர்களும், அரசாங்க செயலாளர்களும் சென்று நவரத்தி செம் திருக்கிறார்கள். பொறுப்புக்களை தட்டிக் கழித்திருக்கிறதா இந்த அரசாங்கம்? நீங்கள் யோசனை சொல்லுவார்கள் அதை அப்படிச் செய்யலாம், இதை இப்படிச் செய்யலாம் என்று. கீழ்வெண்மணி சம்பவத்தில் 42 பேர் செத்து விட்டார்கள்; அதைச் சர்க்கார் கவனிக்கவில்லை. சட்டம் ஒழுங்கு கேட்டுவிட்டது என்று பேசிகாரியங்களை மறைத்தால், அதற்கு நிவாரணம் ஏது? 42 பேர் செத்தால் செத்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று இருந்தோமா? இதை நான் குறிப்பிடக் காரணம், அதை எடுத்தாலும் அவர்கள் இந்த மாதிரி பேசி வருவது சரிதான் என்று சிந்திக்கவேண்டும். ஏதோ ரொம்ப அனுதாபப்படுவது போல அவர்கள் எங்கள் அண்ணியாருக்கும், அவருடைய குடும்பத்திற்கும் நிதி உதவி அளிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு அவர்களுடைய கட்சியைச் சார்ந்த ஒருவருடைய பத்திரிகையில் எவ்வளவு கேவலமாக எழுதியிருக்கிறார்கள்? மறைந்து போன அண்ணா அவர்கள் பேசுவது போலவும், இன்றைய முதல்மைச்சர் மாண்புமிகு கருணாநிதி அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லுவது போலவும், உலகம் போற்றும் உத்தமராம் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் மறைவுக்கு இரங்கல் தெரிவித்து இம்மன்றத்தில் பேசி வாய்மூடுவதற்குள்ளாக, அந்தப் பத்திரிகையில் வந்திருக்கின்ற செய்தி எவ்வளவு கேவலமாக இருக்கின்றது? அதற்குள் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கெட்டவராகவிட்டாரா? அவர் குடும்பத்தை இழுத்து அண்ணா அவர்களை இழுத்து, இப்போது முதல்வர் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கின்றவரை இழுத்து, கனவு நாடகத்தைப் போல் சித்தரித்து எழுதியிருக்கிறார். அப்படியானால் காங்கிரசு கட்சி வடிக்கின்ற கண்ணீர் நாடகக் கண்ணீரா? முதலைக் கண்ணீரா எதற்காக இப்படிச் செய்யவேண்டும்? யார் அவர்களைக் கேட்டார்கள்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: காங்கிரசிலே இருக்கின்ற தல்லவர்கள் உண்மையிலே அண்ணா அவர்களுடைய மறைவுக்காக கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கும் சில புலுருவிகள் இருக்

[திரு. மு. கருணாநிதி] [26th February 1969]

கிரூர்கள். அவர்கள் நடத்துகின்ற பத்திரிக்கைகளில் வருகின்ற செய்திகளைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுப் பேசுவது தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன்.

திரு. கே. எஸ். மணி : எனவே இந்த விஷயத்தை இத்தோடு விடுகிறேன்.

கூலி பிரச்சனை பற்றி விவசாயிகள் நடத்துகிற உரிமைப் போராட்டத்தைக் கண்டிப்பதற்கோ அல்லது தவறு என்று சொல்லுவதற்கோ நாம் இந்த நேரத்தில் முற்படுவது தவறு. நமது சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் விவசாய கூலிகள் கேட்கின்ற கூலி கலத்துக்கு 5½ படி. என்று கணக்குப் போட்டால் கெஜ்டெட் ஆபீசர் வாங்குகின்ற சம்பளத்தை விட அதிகமாகப் போகிறது என்று சொன்னார்கள். அந்த விவசாயக் கூலிகள் எந்த காரணத்தை அடிப்படையாக வைத்து உரிமைப் போராட்டம் நடத்துகிறார்கள் என்று அந்த உரிமையில் இருப்பதை நாம் ஓரளவுக்கு ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த உண்மையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விவசாயிகளுக்கு வருடத்தில் 6 மாதம் தான் விவசாய வேலை. ஆறு மாதம் ஓய்வு. இந்த 6 மாதத்தில் குறுவை அறுவடை 1½ நாள், சம்பா அறுவடை 1 மாதம்; அவ்வளவு தான். ஒரு மாவுக்கு 12½ கலம் கண்முதல் ஆகிறது என்று வைத்துக் கொண்டால், விவசாயக் கூலிக்கு கலத்துக்கு 5½ படி என்று எல்லா இடங்களிலும் கொடுக்கவேண்டும் என்று தீர்ப்பு இல்லை. சில இடங்களில் 4½ படி இருக்கிறது, 5 படி இருக்கிறது. 4½ படி இருந்த இடத்தில் 5 படி, 5 படி இருந்த இடத்தில் 6 படி என்று ஆகியிருக்கிறது. ஆறு படிக்கு மேல் இல்லை. ஆறு படி தான் உச்சம். அப்படி இருக்கின்ற போது, இதை வைத்துக் கொண்டு கணக்குப் போட்டு, அவனுக்கு கெஜ்டெட் ஆபீசருக்கு மேல் சம்பளம் ஆகிறது என்று சொல்லுவது நன்றாக இருக்காது. முப்பது நாள் அறுவடை செய்தாலும், சம்பா அறுவடை காலத்தில் அவனுக்கு கிடைப்பது 11 கலம் 3 மாக்கால் நெல். பதினைந்து நாள் குறுவை அறுவடையில் கிடைப்பது 5 கலம் 7 மாக்கால் 2 படி. இதற்குப் பிறகு தினசரி அத்தைக் கூலி. நான் பறித்தல், களை எடுத்தல், உழுதல் இப்படிப்பட்ட வேலைக்கு அதிக கூலி வாங்க முடியாது. ஒரு இடத்தில் 2 மாக்கால், இன்னொரு இடத்தில் 1¼ மாக்கால், இல்லாவிட்டால் 1½ ரூபாய் 2 ரூபாய் கூலி தான். இதை வைத்துக் கொண்டு அவன் மிச்சம் இருக்கிற 6 மாதம் காலம் தள்ளவேண்டும். எனவே பிரச்சனையை முடிமறைக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கட்சித் தலைவர் திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் கெஜ்டெட் ஆபீசர் சம்பளம் வாங்குவதாகச் சொன்னதாக எனக்குக் கவனமில்லை. ஐந்தரை படி கொடுப்பதாக இருந்தால் என்னுடைய கணக்கு ரூ. 5-35 ஆகிறது. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு அறுவடை இருக்குமென்று கூறுகிறார்கள். மூன்று மாதம் அந்த வேலையும் கிட்ட திட்ட 6 மாதங்களுக்கு பாக்கி வேலையையும் அவர்கள் செய்கிறார்கள். ஒரு நாளைக்கு ரூ. 3½, 4 வரையில் சம்பாதிக்கிறார்கள். அப்படிப் பார்த்தால் வருடம் ரூ. 750-க்கு என்னுடைய

26th February 1969] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கணக்கு வருகிறது. ஆனால் நிலச் சுவான்தார்களுக்கு ரூ. 750 முதல் ரூ. 1,000 வரை வருகிறது. அதில் அதிகக் கூலிக்கு ரூ. 120 போனால் மிச்சம் ரூ. 630 தான் கிடைக்கிறது. ஆறேகால் ஏக்கர் உள்ள ஒரு நிலச்சுவான்தார் பெறும் வருமானமும் கூலியாட்கள் பெறுகிற கூலியும் சரியாக இருக்கும், இன்னும் அதிகமாகக் கூட கூலி வருகிறது. ஆனால் நல்லசுவான்தார்கள் அனாவசியமாக மத்திய தர வகுப்பினரைப் பார்த்து அந்த நாகரிகத்தையும் கற்றுக் கொண்டு இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கஷ்டப்படுகிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

6-50
பி.ப.

திரு. கே. எஸ். மணி : ஆறு மாதம் அந்த வேலையைச் செய்கிறார்கள். அறுவடை செய்கிறது எவ்வளவு காலம்?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மூன்று மாதம் அறுவடையும் ஆறு மாதம் அயல் வேலைகளையும் செய்கிறார்கள்.

VICE-CHAIRMAN : The hon. Member is requested to limit his speech to two more minutes. There are two more speakers.

திரு. கே. எஸ். மணி : மூன்று மாதம் அறுவடை தஞ்சை மாவட்டத்தில் என்று சொல்கிறார்கள். மூன்று மாதம் நெல் அறுவடையிருந்தால் இந்தக் கூலிக்கு பிரச்சனை வந்திருக்காது. இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரச்சனைக்கு நாம் முடிவு காண பதற்காகத்தான், அதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் அனைத்தையும் செய்தாகிவிட்டது. எல்லாத் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் இந்தக் குழுவைச் சாட்டைச் சொல்கிறார்கள். பாதிக்கப்பட்டவர்களும், பாதாவர்களும் சொல்கிறார்கள். அதை விடுத்து செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி அலமேலு அப்பாதுரை : தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கவர்னர் உரையின் மீது அவருக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முகத்தான் என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கன்னிப் பேச்சிற்குப் பிறகு இன்றுதான் எனக்கு இந்த சபையில் பேச வாய்ப்பு கிடைத்தது. ஆனால் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய அண்ணா இல்லை என்ற குறையில் நான் அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முகத்தான் மறைந்த மதிப்புக்குரிய எங்கள் அண்ணா அவர்கள் குடும்பத்தாருக்கும் அண்ணியார் அவர்களுக்கும் என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய எங்கள் அண்ணா அவர்கள் இன்று என்னைப்போல ஒரு பாமர மக்களையும் படிப்பு இல்லாத மக்களையும் படித்தவர்களையும் இந்த சபையிலே ஏற்றிவிட்டு ஐந்தாண்டு கூட இல்லாமல் சென்றுவிட்டதால் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய தலைவர் இல்லையே என்ற மனக்குறையோடு இன்று பேசத் தொடங்குகிறேன். மதிப்பிற்குரிய மற்ற உறுப்பினர்கள் எல்லாம் பேசும்போது பலப்பல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். நானும் இந்த மாமன்றத்தில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எங்கள் அண்ணா ஆட்சிப் பொறுப்பேற்று கிட்டத்தட்ட ஒரு ஆண்டுதான் ஆட்சியில் இருந்தார்கள். மற்ற ஒரு ஆண்டும் அவர்கள் மருத்துவ மனையிலேதான் இருந்தார்

[திருமதி அலமேலு அப்பாதுரை] [20th February 1969]

கள். அப்போது எங்கள் மதிப்பிற்குரிய தம்பிமார்கள் இந்த அமைச்சரவையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அண்ணா அவர்கள் மறைவுக்குப் பிறகு பேசிய எந்நாட்கட்சித் தலைவர் அவர்கள், நான் அண்ணாவுடத்தில் எத்தனையோ இடங்களில் கோபம் வரும்படியாகப் பேசியிருக்கிறேன், அவருக்குக் கோபமே வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்று புதிய அமைச்சரவை அமைத்திருக்கும் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய கருணாநிதி அவர்களுக்கு முன் கோபம் வருமென்று சொல்கிறார்கள். உலகம் பல விதமாகப் பேசுவார்கள். ஏசுவார்கள். அந்த ஏசுக்கும் பேச்சுக்கும் மதிப்புகொடுத்து எழுதிக் காட்டக் கூடிய அண்ணா வரிசையில் வந்த தம்பிமார்கள் அழகான முறையில் இந்த நாட்டை நடத்துவார்கள் என்று மனமாரப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இங்கு பேசிய சரஸ்வதி பான்ட்ராவர்கள் அம்மையார் அவர்கள் வட சென்னையில் வைக்காமல் அண்ணா சமாச்சையை தென் சென்னையில் ஏன் வைத்தீர்கள் என்று கேட்டார்கள். தென் சென்னையிலே மேரினா பீச் அழகாக இருக்கிறது. அதுபோல வட சென்னையிலே இல்லை. அதனால் அங்கே வைத்திருந்தால் அந்தப் பகுதியும் அழகாவதற்கு வழி செய்ததாக இருக்குமே என்று கேட்டார்கள். ஆனால் அண்ணாவின் தம்பிமார்கள் ஆட்சியில் இருக்கும் வரையில் இந்த சென்னைமாநகரம் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாடு என்று பெயர் சூட்டி விட்டுப் போனாரே அந்தத் தமிழ்நாடு முழுவதும் அழகாகச் செய்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. வடசென்னை, தென்சென்னை என்ற வேற்றுமை கிடையாது. எல்லா இடங்களுக்கும் வேலை செய்யக் கூடிய பொறுப்பில்லாதான் இருக்கிறோம். மதிப்பிற்குரிய அண்ணா எங்களை எல்லாம் ஆளாக்கி எங்களுக்கு சீரணிப் படை அமைத்துத் தந்து அதன் மூலமாக நாங்கள் பள்ளிகளைக் கட்டினோம் தென் சென்னையில் பள்ளிகளைக் கட்டினோம். வட சென்னையில் ஒரு இடத்தில் இரண்டாயிரம் வீடுகளை மாடிமாடியாகக் கட்டி ஏழைகளுக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். தாழ்ந்த இடம் அது. கிட்டத்தட்ட 4,200 அடி நீளம் காவாய் வெட்டினோம் வடசென்னையில். இங்கு அம்மையார் அவர்கள் இப்போதில்லை. மற்ற மற்ற உறுப்பினர்களுக்குச் சொல்கிறேன். சென்றதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இருக்கிற தம்பிமார்கள் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் அண்ணா மாணவர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் சண்டை வந்தபோது மாணவர்களிடத்தில் போய் அவர்களுடைய கருத்தைச் சொன்னபோது, நம்முடைய அண்ணாவை மாணவர்கள் திட்டி வைது, அவர் குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டபோது கொடுக்க மறுத்திருக்கிறார்கள். அதனைப் பொறுத்துக் கொண்டார்கள் அண்ணா. ஆகையால் அந்த மாதிரி நிலைமைகளை நீடிக்கவிடாமல் நீங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தமிழ்நாட்டில் விட்ட திட்ட இரண்டாண்டுகளாக வேளாண்மை பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை மதிப்புமிக்க உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். தமிழ் நாடு சேர சோழ பாண்டியர்கள் காலத்திலிருந்து செல்வம் கொழித்த நாடு. பஞ்சம் பட்டினி இல்லாத நாடு. வேளாண்மையின் போகிற நேரத்தில் ரூபாய்க்கு 1½ படி இரண்டு படி அரிசி என்று விற்பனை நூடுதான் இது. அதற்குப் பிறகு நாம் கஷ்டப்பட்டோம். தமிழ்நாட்டி

26th February 1969] [திருமதி அலமேலு அப்பாதுரை]

லுள்ள காடுகள் அழிக்கப்பட்ட காரணத்தால்தான். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் பருவ மழை தவறுகிறது என்று நினைக்கிறேன். பருவமழை பெய்வதற்கு ஒரு குளிர்ச்சியான இடம் வேண்டும். காடுகள் அழிக்கப்பட்டதும் அந்தக் குளிர்ச்சி மறைந்து வெப்பம் மிகுந்துவிட்டதால் மழை இல்லை. வட ஆற்காட்டில் ஒரு இடத்திற்குப் போனபோது அங்கே ஒரு பெரிய கிணற்றை பார்க்க முடிந்தது. மின்சார மோட்டார் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்தால் கிணற்றில் தண்ணீரே இல்லை. இரண்டு மணி நேரம் சென்ற பிறகு மோட்டார் போடவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். மதிப்பிற்குரிய டி. நாராயணசாமி கூட வந்திருந்தார்கள்.

VICE-CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. on Friday, the 28th February 1969.

The House then adjourned

